

เซอร์ซี

พระราชทานปากยื่น “ข้าอยากนั่งบนบัลลังก์เหล็ก” เขาบอกนาง “ท่านให้
จอฟฟ์นั่งบนนั้นเสมอ”

“จอฟฟ์วัยอายุสิบสอง”

“แต่ข้าเป็น พระราชานะ บัลลังก์นี้เป็นของข้า”

“ใครบอกเจ้าเช่นนั้น” เซอร์ซีสูดหายใจลึก เพื่อให้ดอร์คาสร้อยสายรัด
เสื้อได้แน่นขึ้น นางเป็นเด็กสาวตัวโต แข็งแรงกว่าเซเนลล์มาก แม้จะสูงง่าม
กว่าด้วยก็ตาม

ใบหน้าของทอมมินเปลี่ยนเป็นสีแดง “ไม่มีใครบอกข้า”

“ไม่มีใครรี” นั่นเป็นคำที่เจ้าเรียกท่านหญิงภรรยาของเจ้าหรือ” ราชนี
ได้กลิ่นมาร์เจอร์ ไทเรล เต็มที่ในการแข่งข้อครหา “ถ้าเจ้าโกหกข้า ข้าคงไม่มี
ทางเลือกนอกจากส่งคนไปตามตัวเพตมา และสั่งให้โบยเขาจนเลือดออก”
เพตเป็นเด็กผู้รับโทษแทนทอมมิน เช่นเดียวกับที่เคยเป็นให้จอฟฟ์มาก่อน
“เจ้าต้องการอย่างนั้นหรือ”

“ไม่” พระราชาพิมพ์อย่างขุ่นเคือง

“ใครบอกเจ้า”

เขาลากเท้าไปบนพื้น “ท่านหญิงมาร์เจอร์” เขาู้ดีเกินกว่าจะเรียกเธอว่า
ราชนี ให้มารดาได้ยิน

“นั่นดีขึ้น ทอมมิน ข้ามีเรื่องสำคัญอย่างยิ่งต้องตัดสินใจ เป็นเรื่องที่
เจ้ายังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจ ข้าไม่ต้องการเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ ใจเขาล่าช้าหยุดหยิก

อยู่บนบัลลังก์ข้างหลังข้า และทำให้ข้าเสียดสชาติด้วยคำถามแบบเด็ก ๆ ข้า
คาดว่ามีมาร์เจรีคงคิดว่าเจ้าควรนั่งอยู่ในการประชุมสภาที่ปรึกษาของข้าด้วย
กระมัง”

“ใช่แล้ว” เขายอมรับ “เธอบอกว่าข้าต้องเรียนรู้การเป็นพระราชินี”

“เมื่อเจ้าโตกว่านี้ เจ้าจะเข้าร่วมการประชุมสภาที่ปรึกษาที่คณะก็ได้
ตามใจเจ้า” เซอร์ซีบอกเขา “ข้ารับรองได้เลยว่าไม่ช้าเจ้าจะเมื่อแหบตายทีเดียว
โรเบิร์ตก็เคยยิงหลังตลอดการประชุม” *ตอนที่เขายอมอุทิศสำหรับร่วมประชุมนะ*
“เขาชอบไปล่าสัตว์กับเหยี่ยวมากกว่า และปล่อยเรื่องน่าเบื่อไว้กับลอร์ดแอร์วิน
ผู้เฒ่า เจ้าจำเขาได้ไหม”

“เขาตายเพราะปวดท้อง”

“เป็นเช่นนั้น ชายผู้ฆ่าสังหาร ในเมื่อเจ้าอยากจะเรียนหนัก บางทีเจ้าน่าจะ
เรียนรู้ชื่อของพระราชินีของเวสต์เทอโรส กับพวกหัตถ์ที่รับใช้พระราชินี
เหล่านั้น แล้วมาท่องให้ข้าฟังหน่อย”

“ได้ ท่านแม่” เขาพูดอย่างยอมจำนน

“เด็กดีของข้า” อำนาจปกครองเป็นของนาง เซอร์ซีไม่คิดจะยอมสละ
อำนาจนั้นจนกว่าหอมมินจะเติบโตถึงวัยอันควร *ข้าคอยมาแล้ว เพราะฉะนั้น*
เขาก็ต้องคอยได้ ข้าคอยมาตั้งครึ่งชีวิต นางได้แสดงบทบาทลูกสาวที่รู้หน้าที่
เจ้าสาวที่อายหน้าแดง ภรรยาที่โอนอ่อนผ่อนตาม นางต้องทนกับการไขว่คว้า
ลูกคล้ายหมาของโรเบิร์ต อากาการหึ่งของเจมี คำพูดถากถางของเรนลี การ
แอบหัวเราะเยาะของวาริส การขบเขี้ยวเคี้ยวฟันไม่จบไม่สิ้นของสแตนนิส
นางต้องรับมือกับจอห์น แอร์วิน, เน็ด สตาร์ค และน้องชายแครซผู้ชั่วร้าย
จอมทรยศ และเป็นฆาตกร โดยตลอดเวลานั้นนางสัญญากับตัวเองว่าสักวัน
หนึ่งมันจะเป็นที่ของนางบ้าง *ถ้ามีมาร์เจรี ไทเรล คิดจะปล้นช่วงเวลาแห่ง*
ความรุ่งโรจน์ของข้าไปละก็ นางควรที่จะคิดเสียใหม่

แต่กระนั้น มันก็ทำให้การรับประทานอาหารเช้าของนางไม่เป็นที่เบิกบาน
และวันนี้ของเซอร์ซีก็ไม่มื่ออะไรดีขึ้นโดยเร็ว นางใช้เวลาที่เหลือของช่วงเช้า
กับลอร์ดโจลส์และสมุหนายกรัฐมนตรีของเขา ฟังเขาไถ่เรื่องของดาว กวาง และมังกร
หลังจากนั้นลอร์ดวอเทอร์สก็มาถึงเพื่อรายงานข่าวเรือสามลำแรกต่อใกล้เสร็จแล้ว

และขอทองคำเพิ่มเพื่อตกแต่งเรือให้สวยงามสมฐานะ ราชนีเยินดีอนุญาตตามที่เขาขอ เด็กพระจันทร์หมากระโดดโลดเต้นอยู่ใกล้ๆ ที่นางรับประทานอาหารกลางวันกับสมาชิกของสมาคมพ่อค้า และฟังพวกเขาบ่นเรื่องพวกนกกระจอกที่ร่อนเร่อยู่ตามถนนหนทางและนอนอยู่ตามลานจัตุรัส *ข้าอาจต้องให้พวกผ้าคลุมไหล่ทองไล่นกกระจอกพวกนี้ออกจากเมืองไปเสีย* นางกำลังครุ่นคิดอยู่เมื่อไฟเซลล์เข้ามาขัดจังหวะ

ระยะหลังมานี้แกรนด์เมสเตอร์ผู้นี้มีเรื่องบ่นมากเป็นพิเศษในที่ประชุมสภาที่ปรึกษา ครั้งสุดท้ายเขาบ่นเสียยกใหญ่เรื่องคนที่ออเรน วอเทอร์สเลือกมาเป็นนายเรือชุดใหม่ของนาง วอเทอร์สคิดจะมอบเรือให้คนหนุ่ม ในขณะที่ไฟเซลล์โต้แย้งต้องการประสบการณ์ และยืนยันว่าควรให้นายเรือที่รอดชีวิตจากเพลิงผลาญแม่น้ำทมิฬเป็นผู้บัญชาการเรือ เขาเรียกพวกนี้ว่า “ชายผู้มีประสบการณ์สูงที่ผ่านการพิสูจน์เรื่องความภักดีมาแล้ว” แต่เซอร์ซีเรียกพวกนี้ว่าคนแก่และเห็นด้วยกับลอร์ดวอเทอร์ส “สิ่งเดียวที่นายเรือพวกนั้นได้พิสูจน์ก็คือรู้ว่าต้องวายเป็นอย่างไร” นางกล่าว “ไม่มีแม่คนไหนควรมีอายุยืนกว่าลูกของตน และไม่มีนายเรือคนไหนควรอยู่นานกว่าเรือของตน” ไฟเซลล์จำต้องยอมรับคำโต้แย้งอันเผ็ดร้อนนั้นอย่างไม่เต็มใจ

วันนี้ดูท่าเขามีอารมณ์นุดน้อยกว่าปกติ และถึงกับคล้ายมีรอยยิ้มน้อยๆ ด้วย “ฝ่าบาท มีข่าวน่ายินดี” เขาประกาศ “ไวแมน แมนเดอริลี ทำตามที่ทำนสั่งและตัดหัวอัศวินหัวหอมของลอร์ดสแตนนิสแล้ว”

“เราแน่ใจในเรื่องนี้ได้หรือ”

“หัวกับมือของชายคนนั้นถูกแขวนอยู่เหนือกำแพงของไวท์ฮาร์เบอร์ ลอร์ดไวแมนรับรองเรื่องนี้ได้ และพวกเพรียก็ยืนยันด้วย พวกนั้นเห็นหัวเขาที่นั่น ในปากมีหัวหอมยัดไว้ด้วย และมือทั้งสองข้าง ข้างหนึ่งมีนิ้วที่ถูกตัดสั้น แสดงว่าเป็นมือของเขา”

“ดีมาก” เซอร์ซีว่า “ส่งนงไปถึงแมนเดอริลี แจ้งเขาว่าหลังจากนี้ลูกชายเขาจะถูกส่งตัวกลับ ในเมื่อเขาได้แสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีของเขาแล้ว” ไวท์ฮาร์เบอร์จะกลับมาสู่สันติภาพของพระราชาก็ครั้งในไม่ช้า และรูสบอลตัน กับลูกชายนอกสมรสของเขาก็กำลังเคลื่อนเข้าประชิดโมเตลลินจาก

ทั้งทางเหนือและทางใต้ เมื่อใดที่โมตตกเป็นของพวกเขา ทั้งสองฝ่ายจะร่วมมือกันและกำจัดพวกชาวเกาะเหล็กออกจากทอร์เรนส์สแควร์กับตีปู้ดมอตต์ด้วย นั่นน่าจะช่วยให้พวกเขาได้ความสามัคคีของบรรดาผู้เชิญธงที่ยังหลงเหลืออยู่ของเน็ด สตาร์ค เมื่อถึงเวลาเค็ล่อนทัพไปรบกับลอร์ดสแตนนิส

ขณะเดียวกันที่ทางใต้ เมซ ไทเรล ตั้งเมืองกระโจมขึ้นที่นอกสตอร์มส์-เอนด์ และสั่งให้เครื่องยิงหินสองโหลระดมยิงหินใส่กำแพงมหึมาของปราสาท แต่จนบัดนี้แทบไม่ได้ผลเท่าใดนัก ลอร์ดไทเรลผู้เป็นนักรบหรือ ราชนิร่าพิงตราประจำตระกูลของเขาจะเป็นรูปคนอ้วนนั่งทับกันตัวเองมากกว่า

บายวันนั้น พุดท่าทางเข้มงวด बुดบั้งจากบราวอสมาเข้าพบนาง เซอร์ซี ผัดพอนเข้ามาบักซ์หนึ่งแล้ว และจะยินดีเลื่อนเขาออกไปอีกหนึ่งปี แต่ลอร์ดไจลล์อ้างว่าเขาหมดปัญญารับมือกับชายผู้นี้แล้ว...แม้ราชนิร่าจะเริ่มนึกสงสัยว่าไจลล์มีความสามารถทำอะไรได้บ้างนอกจากไอ

โนโฮ ดิมิตทิส ชาวบราวอสเรียกตนเองเช่นนั้น ชื่อที่น่าหวาดหวิดสำหรับคนที่น่าหวาดหวิด เสียงของเขาก็น่าหวาดหวิดเช่นกัน เซอร์ซีขยับตัวอยู่บนที่นั่งขณะที่เขาพูดเรื่อยไป นึกสงสัยว่าจะต้องทนฟังเขาพูดจาข่มขู่ไปอีกนานเท่าใด เบื้องหลังของนางคือบัลลังก์เหล็ก ส่วนที่เป็นหนามและใบดาบทอดเงาบิดเบี้ยวลงบนพื้น มีเพียงพระราชอาหรือหัตถ์ของพระองค์เท่านั้นที่จะนั่งบนบัลลังก์นี้ได้ เซอร์ซีนั่งอยู่ที่เชิงบัลลังก์ บนเก้าอี้ไม้ปิดทอง มีหมอนอิงสีแดงสดกองโต

เมื่อชาวบราวอสหยุดเว้นวรรคเพื่อหายใจ นางก็เห็นโอกาส “เรื่องนี้เหมาะสำหรับลอร์ดผู้ดูแลคลังของเรามากกว่านะ”

ดูเหมือนคำตอบนั้นไม่สบอารมณ์โนโฮผู้สูงศักดิ์ “ข้าพุดกับลอร์ดไจลล์มาหกครั้งแล้ว เขาไอใส่ข้าแล้วก็เอาแต่พุดแก้ตัว ฝ่าบาท แต่ไม่มีทองมาสักที”

“พุดกับเขาเป็นครั้งที่เจ็ดสิ” เซอร์ซีแนะนำอย่างอารมณ์ดี “เลซเจ็ดเป็นจำนวนศักดิ์สิทธิ์สำหรับหวยเทพของเรา”

“ข้าเห็นว่าฝ่าบาทสนุกกับการพุดเล่นติดตลก”

“เมื่อข้าพุดเล่นติดตลก ข้าจะยิ้ม ท่านเห็นข้ายิ้มหรือ ท่านได้ยินข้าหัวเราะหรือ ข้ารับรองกับท่านได้ เมื่อใดที่ข้าพุดเล่นติดตลก คนจะหัวเราะ”

“พระราชาริเบิร์ต...”

“...สิ้นไปแล้ว” นางสาวนกลีบหันคว้น “ธนาคารเหล็กจะได้ทองเมื่อภพภู
ครั้งนี้ถูกปราบลงเรียบร้อยแล้ว”

เขาอวดดีถึงขนาดทำหน้าถ่มทิ้งใส่นาง “ฝ่าบาท...”

“การเข้าพบครั้งนี้จบลงแล้ว” เซอร์ซีทนมามากพอแล้วสำหรับวันหนึ่ง
“เซอร์เมอร์ริน ช่วยส่งโนไฮ ดิมิตทิส ผู้ส่งศักดิ์ที่ประตูด้วย เซอร์ออสมันด์
ท่านช่วยคุ้มกันข้ากลับไปห้องที่” แขนงนางจะมาถึงในไม่ช้า และนางต้อง
อาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย อาหารคำก็มีแหวะจะเป็นภาระน่าเบื่อหน่ายเช่นกัน
การปกครองราชอาณาจักรหนึ่งนั้นเป็นงานยาก ยิ่งเจ็ดราชอาณาจักรยิ่งไม่ต้อง
พูดถึง

เซอร์ออสมันด์ เคตเทิลแบล็ก เข้ามายืนเคียงข้างนางบนชั้นบันได
ร่างสูงเพรียวอยู่ในชุดสีขาของหน่วยราชองครักษ์ เมื่อเซอร์ซีแนใจว่าทั้งสอง
อยู่กันตามลำพัง นางก็สอดแขนเข้าคล้องแขนเขา “บอกข้าชีวิตน้องชายของท่าน
เป็นอย่างไรบ้าง”

เซอร์ออสมันด์มีท่าทางไม่สบายใจ “อ้อ...ก็ดีพอสมควร เพียงแต่...”

“เพียงแต่หรือ” ราชนีปล่อยให้กังวานของความโกรธแทรกอยู่ในคำพูด
“ข้าต้องสารภาพว่าข้ากำลังเริ่มหมดความอดทนกับออสนีย์ที่รักแล้ว เขาน่าจะ
จัดการกับนางม้าสาวนั้นได้แล้ว ข้าแต่งตั้งเขาเป็นโล่ผู้ส่าบานตนของทอมมิน
เพื่อเขาจะได้ใช้เวลาส่วนหนึ่งอยู่กับมาร์เจอร์ทุกวัน ถึงตอนนี้เขาน่าจะเด็ดดอก
กุหลาบแล้ว” นางราชนีน้อยนั้นมองไม่เห็นเสน่ห์ของเขาหรือไร

“เสน่ห์ของเขายังใช้ได้ดี เขาก็เป็นเคตเทิลแบล็กคนหนึ่งไม่ใช่หรือ ข้า
ขอภัยเถิด” เซอร์ออสมันด์ยกนิ้วชี้ขึ้นสูงเส้นผมสีดำเป็นมันเยิ้มของเขา
“ปัญหาอยู่ที่ตัวนาง”

“เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น” ราชนีเริ่มไม่แน่ใจในตัวเซอร์ออสนีย์ บางที
ชายอื่นอาจต้องใจมาร์เจอร์มากกว่า *ออเรน วอเทอร์ส ผู้มีผมสีเงิน หรือหนุ่มล่ำ*
ร่างใหญ่อย่างเซอร์ทัลลัด “แม่สาวน้อยนั้นชอบคนอื่นมากกว่าหรือไร นางไม่ชอบ
ไบหน้าน้องชายท่านหรือเปล่า”

“นางชอบไบหน้าของเขา เขาบอกข้าว่าเมื่อสองวันก่อนนางยังตะแคงเป็น
ของเขา และถามว่า ‘สตรีคนใดหนอที่มอบแผลพวกนี้แก่ท่าน’ ออสนีย์ไม่เคย

บอกว่าเป็นฝีมือสตรี แต่นางก็รู้ อาจมีใครบอกนางก็ได้ เขาบอกว่านางจะต้องตัวเขาเสมอเวลาคุยกัน อย่างจัดขอกี่ยวผ้าคลุมไหล่ให้ตรง บัดบอยผมให้อะไรแบบนั้น ครั้งหนึ่งที่เป่าฝักยิงธนู นางให้เขาช่วยแสดงวิธีถือนูยาวให้ดู เขาจึงต้องใช้แขนโอบรอบนาง ออสไนย์เล่าเรื่องตลกมากมายให้นางฟัง นางหัวเราะและเล่าเรื่องตลกที่ลามกกว่ากลับมา ไม่ใช่หรอก เห็นได้ชัดว่านางต้องการเขาแต่...”

“แต่หรือ” เซอร์ซีกระตุ่น

“ทั้งสองไม่เคยอยู่กันตามลำพัง พระราชาอยู่กับพวกเขาเกือบตลอดเวลา และตอนที่ไม่มีก็มีคนอื่นอยู่ นางมีหญิงรับใช้สองคนนอนเป็นเพื่อน เปลี่ยนคนทุกคืน อีกสองคนนำอาหารเข้ามาให้และช่วยนางแต่งตัว นางสาวดมนต์กับแม่ชี อ่านหนังสือกับเอลินอร์ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้อง ขับลำนากับอัลลาซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้อง เย็บปักถักร้อยกับเมกกาซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้อง เวลาที่นางไม่ได้ออกไปล่าสัตว์ด้วยเหี่ยวกับจานนา ฟอสโซเวย์ และเมอร์รี เครน นางก็จะเล่นเกมเข้ามาในปราสาทของจันกับเด็กบัลเวอร์ตัวเล็กนั้น นางไม่เคยไปขี่ม้าเล่น แต่มีคนติดตามเป็นพรวน ราวลีหรือห้าคน และองครักษ์อย่างน้อยหนึ่งโหล และจะต้องมีผู้ชายอยู่ใกล้ๆ นางเสมอ แม้แต่ที่ป้อมเมเดนโวลด์”

“ผู้ชาย” นั้นน่าสนใจและมีความเป็นไปได้ “พวกผู้ชายพวกนี้เป็นใครบอกข้าซี”

เซอร์ออสมันด์ยกไหล่ “พวกนักขับลำนำนะ นางคลั่งไคล้พวกนักขับลำนำกับพวกเล่นกลและอะไรประเภานั้น พวกอัศวินก็มีเวะเวียนไปเฝ้าหามายปองพวกลูกพี่ลูกน้องของนาง เซอร์ทอลล์เป็นเอามากที่สุด ออสไนย์ว่า ดูเหมือนเจ้ายักษโง่งนั้นจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาอยากได้เอลินอร์หรืออัลลา รู้แต่ว่าอยากได้นางจนแทบคลั่ง ฝ่าแผลเรดไวน์ก็มาด้วย เจ้าน้ำลายไหลเอาดอกไม้ผลไม้ไปกำนัล ส่วนเจ้าสยองเล่นพิณลูต ฟังจากที่ออสไนย์เล่าแล้ว ท่านบีบคอแมวยังจะทำเสียงได้ไพเราะกว่า เจ้าชาวเกาะฤดูร้อนนั้นก็มาบ้วนเปียนอยู่ด้วยเหมือนกัน”

“จาลาบาร์ โซ นะหรือ” เซอร์ซีเคঁนเสียงออกทางจมูกอย่างดูแคลน “น่าจะมาขอทองกับดาบจากนางเพื่อไปกู้บ้านเกิดเมืองนอนคืนมากกว่า” ภายใต้เพชรพลอยและขนนกของเขานั้น โซแทบไม่ตีไปกว่าขอทานบรรดาคักดีเลย

โรเบิร์ตน่าจะทำให้เขาเลิกเข้าซื้อขोनโน่นไปตลอดกาลด้วยคำว่า “ไม่” อย่างเด็ดขาด แต่ความคิดที่จะพิชิตหมู่เกาะฤดูร้อนดึงดูดใจสาวมีชีแมจอมักขพะของนาง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาต้องฝันถึงนางผู้หญิงผิวสีน้ำตาล ตัวเปล่าเปลือยใต้ผ้าคลุมไหล่ขนนก ที่มีหัวนมดำอย่างกับถ่าน ฉะนั้นแทนที่จะบอกว่า “ไม่” โรเบิร์ตกลับบอกโสมว่า “ปีหน้า” แม้ว่าปีหน้าจะไม่เคยมาถึงเลยก็ตาม

“ข้าก็บอกไม่ถูกว่าเขากำลังขอหรือไม่ ฝ่าบาท” เซอร์ออสมันด์ตอบ “ออสนีย์บอกว่าเขาสอนภาษาฤดูร้อนให้พวกนั้น ไม่ใช่ให้ออสนีย์นะ ราชินี... นังม้าสาวกับพวกลูกพี่ลูกน้องของนางนะ”

“ม้าที่พูดภาษาฤดูร้อนคงเป็นเรื่องอื้อฉาวใหญ่โตทีเดียว” ราชินีพูดเสียงไร้อารมณ์ “ไปบอกให้น้องของท่านลับเดียวให้คมเข้าไว้ ข้าจะหาวิธีให้เขาขึ้นขี่นางม้าของเขาให้ได้เร็วๆ นี้ ท่านวางใจได้”

“ข้าจะบอกเขา ฝ่าบาท เขาก็กระหึ้นกระหือหรืออยากขี่เช่นกัน โปรดอย่าคิดว่าเขาไม่อยาก นางเป็นสาวน้อยที่งามไม่หยอก นางม้าตัวนั้นนะ”

ข้าต่างหากที่เขากระหึ้นกระหือรือนัก เจ้าโง่ ราชินีคิด ทั้งหมดที่เขาต้องการจากมาร์เจรีก็คือตำแหน่งลอร์ดตรงหว่างขาของนางเท่านั้นแหละ แม้ นางจะโปรดปราณออสมันด์ แต่บางครั้งเขาดูจะสมองข้าพวากับโรเบิร์ต ข้าหวังว่าดาบของเขาจะเร็วกว่าสมอง อาจมีวันที่ทอมมินต้องอาศัยดาบของเขา

ทั้งสองกำลังเดินข้ามลานภายใต้เงาของหอคอยหัตถาที่หักพังเมื่อได้ยินเสียงตะโกนแสดงความชื่นชมดังลั่น ที่อีกฟากลานมีอัศวินฝึกหัดคนหนึ่งขี่ม้าผ่านเป้าซ้อมและทำให้แขนของเป้าหมายมุดตัว เสียงตะโกนนั้นมีต้นเสียงมาจากมาร์เจรี ไทเรล กับพรรคพวกของนาง ชื่นชมกันเสียงยกใหญ่กับเรื่องขี่ปะตัวคนอาจนึกว่าเด็กผู้ชายคนนั้นมีชัยในการประลองยุทธ์ แล้วนางก็ต้องตกใจเมื่อเห็นว่าผู้อยู่บนหลังม้าคือทอมมิน ซึ่งสวมเกราะแผ่นซุบทองทั้งตัว

ราชินีแทบไม่มีทางเลือกนอกจากยิ้มออกมาแล้วเข้าไปหาบุตรชาย นางไปถึงขณะที่อัศวินดอกไม้กำลังช่วยทอมมินลงจากหลังม้า เด็กชายหายใจแทบไม่ทันด้วยความตื่นเต็น “พวกท่านเห็นไหม” เขาถามทุกคน “ข้าทำอย่างไรที่เซอร์ลอร์ดสบอกละ ท่านเห็นหรือเปล่า เซอร์ออสนีย์”

“ข้าเห็น” ออสนีย์ เคตเทิลแบล็ก พูด “เป็นภาพที่สวยงามทีเดียว”

“ท่านขี่ม้าได้ยอดเยี่ยมกว่าข้าอีก ฝ่าบาท” เซอร์เดอรัมอตเสริม

“ข้าทำทวนหักด้วย เซอร์ลอร์ด ท่านได้ยินหรือเปล่า”

“ดังราวกับฟ้าผ่าเนาะ” ดอกกุหลาบหยกและทองกลัดอยู่ตรงไหล่
ฝ่าคลุ่มไหล่สีขาวของเซอร์ลอร์ด ลมพัดผมสีน้ำตาลของเขาสะบัดพลิวอย่างน่าดู
“ท่านขี่ม้าได้ยอดเยี่ยม แต่ครั้งเดียวย่อมไม่พอ ท่านต้องทำอีกในวันพรุ่งนี้
ท่านต้องขี่ม้าทุกวันจนกว่าจะซัดทวนได้เข้าเป้าทุกครั้ง และทวนเป็นเสมือน
ส่วนหนึ่งของท่านเหมือนแขน”

“ข้าอยากทำได้”

“ท่านยอดเยี่ยมยิ่งนัก” มาร์เจอร์เข้ามาคุกเข่าข้างเดียว จูบแก้มพระราชชา
และโอบแขนรอบกายเขา “ท่านพี่ โปรดระวังด้วย” นางเทือนลอร์ด “ข้าคิดว่า
สามีผู้กล้าหาญของข้าจะทำให้ท่านตกม้าได้ในอีกไม่กี่ปี” ลูกพี่ลูกน้องสามคน
ของนางต่างเห็นด้วย และเด็กหญิงตัวเล็กนำเวทนาจากระตุลบัลเวอร์เริ่ม
กระโดดโลดเต้นและร้องว่า “ทอมมินจะเป็นผู้ชนะเลิศ ผู้ชนะเลิศ ผู้ชนะเลิศ”

“เมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว” เซอร์ชีว่า

รอยยิ้มของทุกคนหุบเหี่ยวราวกุหลาบต้องน้ำค้างแข็ง แมชีเฒ่าหน้าปรุ
เป็นคนแรกที่คุกเข่าลง คนอื่นๆ จึงทำตาม ยกเว้นราชินีน้อยกับพี่ชายของนาง
ทอมมินดูเหมือนจะไม่ได้สังเกตเห็นบรรยากาศที่เย็นเยือกขึ้นมาในทันใด
“ท่านแม่ ท่านเห็นข้าหรือเปล่า” เขาพูดจ้ออย่างมีความสุข “ข้าซัดทวนถูกโล
จนทวนหัก และถุงทรายก็ไม่ได้โดนข้าแม้แต่นิดเดียว!”

“ข้าดูจากปากโน้มนของลาน เจ้าทำได้ดีมาก ทอมมิน ข้าคาดหวังว่าเจ้า
จะต้องทำได้ดี การแทงทวนบนหลังม้าอยู่ในสายเลือดของเจ้า วันหนึ่งเจ้าจะ
ครองลานประลองเหมือนพ่อของเจ้า”

“จะไม่มีใครกล้ายื่นหัตถ์ขวางหน้าเขาเลย” มาร์เจอร์ ไทเรล ยิ้มเอียงอาย
ให้ราชินี “แต่ข้าไม่เคยรู้ว่าพระราชชาโรเบิร์ตมีฝีมือเก่งกาจในการแทงทวนบน
หลังม้า ขอฝ่าบาทโปรดเล่าให้พวกเราฟังว่าการประลองยุทธ์ครั้งใดที่พระองค์
ได้ชัยชนะ อัศวินผู้ยิ่งใหญ่คนไหนที่พระองค์ทำให้ตกจากหลังม้า ข้ารู้ว่า
พระราชชาต้องอยากได้ยินเรื่องราวชัยชนะของบิดา”

สีโลหิตแผ่ซ่านขึ้นมาตามลำคอของเซอร์ชี เด็กคนนี้ทำเอานางตั้งตัว

ไม่ทัน อันที่จริงโรเบิร์ต บาราเถียน เป็นนักแหงทวนฝีมือปานกลาง เวลาที่มี การประลองยุทธ์ เขาโปรดการต่อสู้แบบตะลุมบอนมากกว่า เพราะสามารถใช้ ขวานที่อ้อหรือค้อนฟาดคู่ต่อสู้เลือดอาบ ตอนที่พูดไปนั้นนางกำลังนึกถึงเจมี ต่างหาก ข้าไม่น่าลืมหิวเลย “โรเบิร์ตชนะการประลองยุทธ์ที่แม่น้ำสามง่าม” นางจำต้องพูดออกไป “เขาเอาชนะเจ้าชายเรการ์ และแต่งตั้งข้าเป็นราชินีแห่ง ความรักและความงามของเขา ข้าแปลกใจนักที่เจ้าไม่รู้อะไรเรื่องนี้ ลูกสะใภ้ของข้า” นางไม่ให้เวลามาร์เจอร์ได้นึกหาคำตอบ “เซอร์ออสมันด์ ช่วยถอดเสื้อเกราะ ให้ลูกชายข้าที เซอร์ลอร์ด มาเดินกับข้า ข้าอยากคุยกับท่านหน่อย”

อัศวินดอกไม้ไม่มีทางบายเบี่ยงได้นอกจากเดินตามนางไปราวกับลูกสุนัข อย่างที่เขาเป็น เซอร์ซีรอนจนกระทั่งทั้งสองอยู่ที่บันไดเวียนก่อนจะพูดว่า “ช่วย บอกข้าหน่อยว่านี่เป็นความคิดของใคร”

“ของน้องสาวข้า” เขายอมรับ “เซอร์ทอลล์ด, เซอร์เดอรัมมอต กับเซอร์ พอร์ติเฟอร์ กำลังขี้ม้าแหงเป่ากัน และราชินีแนะนำว่าฝ่าบาทอาจอยากลองดูบ้าง”
เขาเรียกนางอย่างนั้นเพื่อแหยข้า “แล้วท่านล่ะ”

“ข้าช่วยฝ่าบาทสวมเสื้อเกราะ และแสดงวิธีถือทวนให้ดู” เขาตอบ
“ม้าตัวนั้นใหญ่ไปมากสำหรับเขา ถ้าเขาเกิดตกลงมาล่ะ และถ้าถูกราย นั้นฟาดหัวเขาขุบล่ะ”

“แผลฟกช้ำกับปากแตกเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นอัศวิน”

“ข้าเริ่มเข้าใจแล้วว่าเหตุใดพี่ชายท่านจึงพิการ” คำพูดนั้นลบรอยยิ้มไป จากใบหน้าหล่อเหลาของเขา นางยินดีที่ได้เห็น “บางทีน้องชายของข้าอาจไม่ได้ ชี้แจงหน้าที่ของท่านให้ท่านฟัง ท่านเซอร์ ท่านอยู่ที่นั่นเพื่อปกป้องลูกชายข้า จากศัตรู ส่วนการฝึกเขาให้เป็นอัศวินเป็นหน้าที่ของครูฝึกอาวุธ”

“ป้อมแดงไม่มีครูฝึกอาวุธมาตั้งแต่อารอน ซานทาการ์ ถูกสังหาร” เซอร์ลอร์ดพูด น้ำเสียงเฉื่อยเฉื่อย “ฝ่าบาทเกือบจะเฝ้าขบแล้ว และกระตือ- รือร้นอยากเรียน วิทยของเขาควรเป็นอัศวินฝึกหัดได้แล้ว ต้องมีใครสักคน สอนเขา”

ใครสักคน แต่ต้องไม่ใช่เจ้า “ช่วยบอกข้าหน่อยซิว่าท่านเป็นอัศวิน ฝึกหัดให้ใคร ท่านเซอร์” นางถามอย่างอ่อนหวาน “ลอร์ดเรนลี ใช่หรือไม่”

“ข้าได้รับเกียรตินั้น”

“ใช่ ข้าก็คิดเช่นนั้น” เซอร์ซีได้เห็นสายสัมพันธ์ระหว่างอัศวินฝึกหัดกับอัศวินที่เขารับใช้นั้นเหนียวแน่นเพียงไร นางไม่ต้องการให้ทอมมินใกล้ชิดกับลอร์ด ไทเรล อัศวินดอกไม้ไม่ใช่บุรุษประเภทที่เด็กผู้ชายคนใดควรเอาอย่าง “ข้าจะเลยเรื่องนี้ไป เพราะมีอาณาจักรต้องปกครอง มีสงครามต้องต่อสู้ และมีบิดาต้องไว้ทุกข์ ข้าจึงจะเลยเรื่องสำคัญอย่างการแต่งตั้งครูฝึกอาวุธคนใหม่ ข้าจะแก้ไขข้อผิดพลาดนี้ทันที”

เซอร์ลอร์ดสปีดบอยมหยักศกสีน้ำตาลบอยหนึ่งที่ตกลงมาปรกหน้าผากไปข้างหลัง “ฝ่าบาทจะไม่พบผู้ใดที่ชำนาญเรื่องดาบและทวนได้ครั้งหนึ่งของข้า”

ถ่อมตัวจริงนะ ใช่ไหม “ทอมมินเป็นพระราชาของท่าน ไม่ใช่อัศวินฝึกหัดของท่าน ท่านจะต้องสู้แทนเขาและตายแทนเขาถ้าจำเป็น ไม่มากไปกว่านั้น”

นางละเขาไว้บนสะพานซึกที่ทอดข้ามคูแห่งๆ ซึ่งมีทิวทัศน์ที่กินดูและเข้าไปในป้อมเมกอร์เพียงลำพัง *ข้าจะไปหาครูฝึกอาวุธได้ที่ไหน* นางนึกขณะไต่บันไดขึ้นไปยังห้องพัก ในเมื่อปฏิเสชเซอร์ลอร์ดไปแล้ว นางก็ไม่กล้าหันไปหาอัศวินคนใดจากหน่วยราชองครักษ์ นั่นจะเหมือนทาเกลือบขนาดแผลและทำให้พวกไฮการ์ดเดินโกรธแค้นอย่างแน่นอน *เซอร์ทอลล์หรือ หรือว่า เซอร์เดอรัมมอต จะต้องมีใครสักคนสิ* ทอมมินเริ่มโปรดปรานโล่ผู้สาบานตนคนใหม่ของเขาแล้ว แต่ออสเนียกำลังแสดงให้เห็นว่าเขามีความสามารถน้อยกว่าที่นางคาดหวังในเรื่องของสาวน้อยมาร์เจรี ส่วนออสฟริดผู้พี่นั้น นางมีงานอื่นที่ตั้งใจจะให้เขาทำ น่าเสียดายที่สุนัขล่าเนื้อกลายเป็นหมาบ้าไปเสียแล้ว ทอมมินกลัวเสียงกระซอกไฮการ์ดของซานดอร์ คลิเกน และใบหน้าที่ถูกไฟลวกของเขาเสมอมา และทำที่ดูหมิ่นเหยียดหยามของคลิเกนจะเป็นยาแก้ที่ที่ดีที่สุดสำหรับท่าทางกล้าหาญแบบอัศวินโง่ๆของลอร์ด ไทเรล

อารอน ซานทาการ์ เป็นชาวดอร์น เซอร์ซีนึกได้ ข้าจะส่งคนไปดอร์น ระหว่างชั้นสเปียร์กับไฮการ์ดเดินนั้นมีเลือดและสงครามนานหลายศตวรรษขวางกั้นอยู่ *ใช่แล้ว ชาวดอร์นจะเหมาะกับความต้องการของข้าอย่างดีเยี่ยม จะต้องมีคนเก่งในเชิงดาบที่ดอร์นบ้างหรอก*

เมื่อนางเข้าไปในห้องรับแสงอาทิตย์ เซอร์ซีพบลอร์ดโคเบิร์ตนั่งอ่าน

เอกสารอยู่ในที่นั่นข้างหน้าต่าง “หากฝ่าบาทจะกรุณา ข้ามีรายงานมาเสนอ”

“แผนการลับกับการทรยศคือหรืออย่างไร” เซอร์ซีถาม “วันนี้ยาวนานและน่าเหน็ดเหนื่อยสำหรับข้า มีอะไรที่รีบบอกข้ามา”

เขายิ้มอย่างเห็นใจ “ตามที่ท่านต้องการ มีเสียงร่ำลือว่าอาร์คอนแห่งไทรอซได้เสนอเงื่อนไขให้ลิสเพื่อยุติสงครามการค้าที่ดำเนินอยู่ ก่อนหน้านั้นมีข่าวลือว่าพวกมีร์กำลังจะเข้าสงครามโดยอยู่ฝ่ายไทรอซ แต่เมื่อไม่มีพวกคณะทองคำ พวกมีร์จึงไม่เชื่อว่าตน...”

“พวกมีร์จะเชื่ออะไรก็ไม่เห็นเกี่ยวกับข้า” พวกเมืองอิสระสู้รบกันเองอยู่ตลอดเวลา การทรยศหักหลังและการร่วมเป็นพันธมิตรไม่จบไม่สิ้นของพวกนั้นมีความหมายต่อเวสเทอร์อสน้อยลงเรื่อยๆ “ท่านมีข่าวอะไรที่สำคัญกว่านั้นหรือไม่”

“ดูเหมือนการกระด้างกระเดื่องของพวกทาสในแอสตาพอร์จะแพร่ขยายมาถึงมีรินแล้ว พวกกะลาสีจากเรือลึบกว่าลำพูดกันว่ามังกร...”

“ฮาร์ปีนะ ที่มีรินนั่นเป็นฮาร์ปี” นางจำเรื่องนี้ได้ฉากที่โดลักแห่ง มีรินอยู่ปลายสุดของโลก ไกลออกไปทางตะวันออกเลยวาลีเรียไปอีก “ปล่อยให้พวกทาสกระด้างกระเดื่องกันไป ทำไม่ข้าจะต้องสนใจด้วย เราไม่มีทาสในเวสเทอร์อส นั่นคือข่าวทั้งหมดที่ท่านมีให้ข้าหรือ”

“มีข่าวจากดอร์นซึ่งฝ่าบาทอาจเห็นว่าน่าสนใจมากกว่า เจ้าชายดอร์นจับเซอร์เดมอน แชนด์ ชังคุก เขาเป็นลูกนอกสมรสที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นอัศวินฝึกหัดของอสรพิษแดง”

“ข้าจำเขาได้” เซอร์เดมอนเป็นอัศวินชาวดอร์นคนหนึ่งที่ร่วมอยู่ในขบวนของเจ้าชายโอเบอร์ินมาเยือนคิงส์แลนดิง “เขาทำอะไรหรือ”

“เขาเรียกร้องให้ปล่อยตัวบรรดาธิดาของเจ้าชายโอเบอร์ินเป็นอิสระ”

“ใจอีกแล้ว”

“ยังมีอีก” ลอร์ดโคเบียร์นพูด “ธิดาของอัศวินแห่งสปอตต์สวู้ดหมั้นหมายอย่างไม่มีวีแวมมาก่อนกับลอร์ดเอสเตอร์มอนต์ เรื่องนี้สหายของเราในดอร์นแจ้งมา นางถูกส่งตัวไปกรีนสโตนคินน์นั่นเลย และว่ากันว่านางกับเอสเตอร์มอนต์แต่งงานกันเรียบร้อยแล้ว”

“ลูกนอกสมรสในท้องคงอธิบายเรื่องนี้ได้” เซอร์ซีเล่นกับผมปอยหนึ่ง
ของนาง “เจ้าสาวหน้าแดงคนนี้อายุเท่าไร”

“ยี่สิบสาม ฝ่าบาท ในขณะที่ลอร์ดเอสเตอร์มอนด์...”

“...ต้องเจ็ดสิบ ข้ารู้เรื่องนี้ดี” พวกเขาเอสเตอร์มอนด์เป็นญาติกับนางผ่าน
ทางโรเบิร์ต ด้วยบิดาของเขาจับหญิงคนหนึ่งจากตระกูลนี้เป็นภรรยาในช่วง
ที่เกิดตณหาจัดหรือไม่กี่เสี้ยวปี เมื่อเซอร์ซีสมรสกับโรเบิร์ตนั้น ท่านหญิงมารดา
ของเขาเสียชีวิตไปนานแล้ว แม่น้องชายทั้งสองของนางจะมาร่วมงานสมรส
ด้วยและพำนักอยู่นานครึ่งปี ต่อมาโรเบิร์ตขึ้นกรานที่จะไปเยี่ยมเอสเตอร์มอนด์
เป็นการตอบแทน เอสเตอร์มอนด์เป็นเกาะเล็กๆ ที่มีแต่ภูเขาอยู่นอกแหลม
โกธธา เวลาปักษ์หนึ่งอันขึ้นและเหนียวเย็นและหตุที่เซอร์ซีอยู่ที่กรีนสโตน
ปราสาทของตระกูลเอสเตอร์มอนด์นั้นเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานที่สุดในชีวิตวัยเยาว์
ของนาง เจมีเรียกปราสาทนั้นว่า“อีเซียว” ตั้งแต่แรกเห็น และไม่ช้าเซอร์ซี
ก็เรียกตาม นอกจากนั้นแล้วนางใช้เวลาแต่ละวันนั่งดูสามีของนางล่าสัตว์โดยใช้
เหยี่ยว ล่าสัตว์ด้วยตนเอง ตีกับพวกหน้าชายของเขา และฟาดไม้กระบองไล่
พวกลูกพี่ลูกน้องชายจนหมดสติอยู่ในลานปราสาทของอีเซียว

ที่นั่นมีลูกพี่ลูกน้องหญิงคนหนึ่งด้วย เป็นมาย่างเตี้ยป้อมที่มีทรวงอก
ใหญ่เท่าเต่างโม สามีและบิดาของนางเสียชีวิตที่สตอร์มส์เอนด์ระหว่างการปิดล้อม
“พ่อของนางดีกับข้ามาก” โรเบิร์ตบอกนาง “และตอนที่เรายังเล็ก นางกับข้า
มักเล่นด้วยกัน” โรเบิร์ตใช้เวลาไม่นานในการกลับไปเริ่มเล่นกับนางอีก ทันที
ที่เซอร์ซีหลับตาลง พระราชาก็แอบย่องไปปลอบใจนางผู้เปล้าเปลี่ยนำเวทนา
คืนหนึ่งนางให้เจมีสะกดรอยตามเขาไปเพื่อยืนยันสิ่งที่สงสัย เมื่อน้องชายนาง
กลับมา เขาถามว่านางต้องการให้โรเบิร์ตตายหรือไม่ “ไม่หรอก” นางตอบ “ข้า
อยากให้เราถูกสวมเขา” นางพอใจที่คิดว่าคินนั้นเองเป็นคินที่จอฟฟรีย์บิวีสันติ

“เอลดอน เอสเตอร์มอนด์ รับภรรยาอายุอ่อนกว่าเขาห้าสิบปี” นาง
พูดกับเคเบริน “ทำไมเรื่องนั้นถึงควรจะเกี่ยวข้องกับข้าด้วย”

เขายักไหล่ “ข้าไม่ได้พูดว่ามันควรจะมื่ออะไรเกี่ยวข้องกับ...แต่ทั้งเดมอน
แซนด์ กับเด็กผู้หญิงซานทาการ์คนั้นสนิทกับอาริอันเน ธิดาของเจ้าชาย
ดอร์น หรือไม่พวกดอร์นก็อยากให้เราเชื่อเช่นนั้น มันอาจมีความหมาย

นิดเดียวหรือไม่มีเลย แต่ข้าคิดว่าฝ่าบาทควรจะทราบไว้”

“ตอนนั้นข้ารู้แล้ว” นางกำลังเริ่มหมดความอดทน “ท่านมีอะไรอีกไหม”

“อีกเรื่องหนึ่ง เรื่องไม่สลักสำคัญอะไร” เขายืมให้นางอย่างขออภัย และแจ้งเรื่องการแสดงหุ่นที่กำลังได้รับความนิยมในหมู่ชาวบ้านในระยะหลังๆ มา นี่ เป็นการแสดงเรื่องอาณาจักรของสัตว์ป่าที่ปกครองโดยพวกราชสีห์ที่หยิ่งผยอง “ยิ่งเรื่องราวที่ลือไปในทางกบฏนี้ดำเนินไป ราชสีห์หุ่นก็ยิ่งตะกละและยโสขึ้น จนพวกมันเริ่มกินสัตว์ที่อยู่ใต้ปกครอง พอขุนนางกวาดคัตค้าน ราชสีห์ก็จับมันกินด้วย และคำรามว่าเป็นสิทธิของมันในฐานะสัตว์ป่าที่ยิ่งใหญ่ที่สุด”

“เรื่องจบแค่นั้นหรือ” เซอร์ซีถามด้วยความขบขัน ถ้ามองเรื่องนี้ในแง่มุมเหมาะๆ ก็อาจมองว่าเป็นบทเรียนที่ดีได้

“มิได้ ฝ่าบาท ตอนจบนั้นมังกรตัวหนึ่งฟักออกมาจากไข่ แล้วเขมือบกินพวกราชสีห์ทั้งหมด”

ตอนจบของเรื่องทำให้การแสดงหุ่นเปลี่ยนจากความไม่เคารพเป็นการกบฏ “ไอ้พวกโง่ไร้สมอง จะมีก็แต่พวกปัญญาอ่อนเท่านั้นแหละที่จะทำให้หัวตัวเองเป็นอันตรายด้วยเรื่องมังกรไม้” นางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ส่งพวกผู้กระซิบของท่านไปที่การแสดงพวกนั้นและสังเกตดูว่าใครไปชมบ้าง ถ้าเป็นคนสำคัญ ข้าจะต้องรู้ชื่อพวกเขา”

“จะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาหรือ หากข้าจะบังอาจถาม”

“ใครที่มีทรัพย์สินจะถูกปรับ ทรัพย์สินสักครึ่งหนึ่งก็น่าจะเพียงพอที่จะส่งสอนพวกเขาให้รับบทเรียนรุนแรงนี้และเติมกำปั้นของเราให้เต็มขึ้นมา โดยไม่ทำให้พวกนั้นถึงกับสิ้นเนื้อประดาตัว พวกที่ยากจนเกินกว่าจะจ่ายค่าปรับ จะต้องเสียตาข้างหนึ่งฐานดูเรื่องกบฏ ส่วนคนเชิดหุ่น โทษคือขวาน”

“มีอยู่สี่คน บางทีฝ่าบาทอาจยินยอมมอบให้ข้าสองคนเพื่อจุดประสงค์ส่วนตัวของข้าเอง หากเป็นผู้หญิงจะยิ่ง...”

“ข้าให้เซเนลล์เจ้าไปแล้ว” ราชินีสวนทันควัน

“อนิจจา เด็กที่น่าสงสารคนนั้นค่อนข้างจะ...หมดเรี่ยวแรง”

เซอร์ซีไม่อยากจะคิดถึงเรื่องนั้น เด็กคนนั้นมากับนางโดยไม่ได้สงสัย

อะไรเลย คิดเพียงว่ามารับใช้และรินเหล้า แม้เมื่อโคเบิร์ตเข้ามาโซ่ที่ข้อมือนาง นางก็ยังคงเหมือนไม่เข้าใจอะไรเลย ความทรงจำนั้นยังคงทำให้ราชินีพะอืดพะอม คุณนั้นหนาวยิ่งนัก แม้แต่คบเพลิงยังสั่นสะท้าน และเจ้าสิ่งโสโครกนั้นก็กรีดร้อง อยู่ในความมืด... “ได้ เจ้าเอาผู้หญิงคนหนึ่งไป สองก็ได้ถ้าเจ้าพอใจ แต่ข้า ต้องได้ชื่อมาก่อน”

“ตามแต่ท่านจะบัญชา” โคเบิร์ตถลันออกไป

ภายนอก ดวงอาทิตย์กำลังยอแสง ดอร์คาสเตรียมน้ำสำหรับให้นางอาบ ไว้แล้ว ราชินีลงแช่ในน้ำอุ่นอย่างสำราญใจ กำลังคิดถึงสิ่งที่จะพูดกับอัศวินตุเก ที่มาร่วมรับประทานอาหารค่ำเมื่อเจมีเดินพรวดพราดผ่านประตูเข้ามา และ สิ่งให้จ้อชลิกับดอร์คาสออกไปจากห้อง น้องชายของนางดูไม่สมบุรณ์แบบ ไรท์ที่ดัดและมิกกลิ่นมั่วติดตัวมา เขาพาหอมมินมาด้วย “พี่สาวที่รัก” เขาเอ่ยขึ้น “พระราชินีต้องการพูดอะไรสักหน่อย”

เส้นผมสีทองยาวสลวยของเซอร์ซีลลอยอยู่ในน้ำ ห้องอวลไปด้วยไอ เหมือหยดหนึ่งไหลลงมาตามแก้มของนาง “หอมมินหรือ” นางพูดด้วยเสียงเบา นากแล้ว “เรื่องอะไรละที่นี่”

เด็กชายรูจักนำเสียงนี้ดี จึงกระโดดหนี

“ฝ่าบาทต้องการม้าสีขาของเขในวันพรุ่งนี้” เจมีพูด “สำหรับเรียนการ แหงทวนบนหลังม้า”

นางชันร่างขึ้นนั่งในอ่าง “จะไม่มีกรขี่ม้าแหงทวน”

“มีสิ จะต้องมี” ทอมมินยื่นริมฝีปากล่าง “ข้าต้องขี่ม้าทุกวัน”

“และเจ้าจะได้ขี่” ราชินีประกาศ “เมื่อเรามีครุฑีกอาวุธที่เหมาะสมจะดูแล การฝึกของเจ้า”

“ข้าไม่ต้องการครุฑีกอาวุธที่เหมาะสม ข้าต้องการเซอร์ลอร์ด”

“เจ้าให้ความสำคัญกับเจ้าหนุ่มนั้นมากเกินไปแล้ว เมียตัวน้อยของเจ้า เป่าหูเจ้าด้วยความคิดโง่ๆ เรื่องความเก่งกาจของเขา ข้ารู้ แต่ออสมันด์ เคตเทิลแบล็ก เป็นอัศวินที่เก่งกว่าลอร์ดถึงสามเท่า”

เจมีหัวเราะ “ไม่ใช่ออสมันด์ เคตเทิลแบล็ก ที่ข้ารู้จัก”

นางนีกอยากบิบบอคเขานัก บางทีข้าอาจต้องสั่งให้เซอร์ลอร์ดสยอมนให้

เซอร์ออสมันด์ทำเขาตกจากหลังม้า นั่นอาจจะทำให้ทอมมินตาสว่างขึ้นมาได้
เอากลือทาทัวทากและทำให้วีรบุรุษเสียหน้า แล้วทั้งคู่ก็จะหุดหนึ่หนั่ที่ “ข้ากำลัง
ส่งคนไปหาชาวดอร์นมาฝึกเจ้า” นางบอก “พวกดอร์นเป็นนักแหงทวนที่เก่ง
ที่สุดในอาณาจักร”

“พวกเขาไม่เก่ง” ทอมมินพูด “แต่ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ต้องการชาวดอร์น
โง่เงาคนไหนทั้งนั้น ข้าต้องการ เซอร์ลอร์ด ข้าขอ ลัง”

เจมีหัวเราะ เขาไม่ช่วยอะไรเลย นี่เขาคิดว่าเรื่องนั้นมันตลกนักหรืออย่างไร
ราชินีใช้มือตีน้ำอย่างไม่พอใจ “นี่ข้าจะต้องตามตัวเพตมานั้นหรือ เจ้าสั่งข้า
ไม่ได้ ข้าเป็นแม่ของเจ้า”

“ใช่ แต่ข้าเป็น พระราชา มาร์เจอร์บอกว่าทุกคนต้องทำตามที่พระราชา
บอก ข้าต้องการให้ม้าขาวของข้าใส่อานพร้อมในวันพรุ่งนี้ เพื่อเซอร์ลอร์ด
จะได้สอนการแหงทวนให้ข้า และข้าอยากได้ลูกแมวตัวหนึ่งด้วย และข้าไม่อยาก
กินหัวบีต” เขายกแขนขึ้นกอดอก

เจมียังคงหัวเราะ ราชินีไม่ใส่ใจเขา “ทอมมิน มานี่สิ” เมื่อเขายังไม่ยอม
มา นางก็ถอนใจ “เจ้ากลัวหรือ พระราชาไม่ควรแสดงความกลัวออกมา”
เด็กชายเข้าไปใกล้อ่าง ดวงตาหลุบต่ำ นางยื่นมือออกไปลูบไล้ผมหยักศกสีทอง
ของเขา “จะเป็นพระราชาหรือไม่ เจ้าก็ยังคงเป็นเด็กเล็กๆ คนหนึ่ง จนกว่า
เจ้าจะถึงวัยอันควร อำนาจปกครองก็ยังเป็นของข้า เจ้า จะได้เรียนการแหงทวน
แม่สัญญา แต่ไม่ใช่จากลอร์ด พวกอัศวินแห่งหน่วยราชองครักษ์มีภารกิจ
ที่สำคัญกว่าการเล่นกับเด็ก ลองถามลอร์ดผู้บัญชาการดูสิ อย่างนั้นใช่ไหม
ท่านเซอร์”

“ภารกิจที่สำคัญมาก” เจมียิ้มน้อยๆ “อย่างเช่นขี่ม้าไปรอบกำแพงเมือง”
ทอมมินหันทำเหมือนจะร้องไห้ “แล้วข้ายังมีลูกแมวได้ไหม”

“อาจจะได้” ราชินีอนุญาต “ตราบไตที่ข้าไม่ได้ยินเรื่องแหงทวนไร้สาระอีก
เจ้าสัญญากับข้าได้หรือไม่”

เขาลากเท้าไปมาบนพื้น “ได้”

“ดี ที่นี้ไปได้แล้ว แขนงของข้าจะมาที่นี้ในไม่ช้าแล้ว”

ทอมมินวิ่งไป แต่ก่อนที่จะออกไป เขาหันกลับมาพูดว่า “เมื่อข้าได้เป็น

พระราชารวมตัวเมื่อไหร่ ข้าจะสั่งให้หัวบิตเป็นของ *ผิดกฎหมาย*”

น้องชายนางใช้มือข้างที่เหลือแต่ตอดันประตูปิด “ฝ่าบาท” เขาพูดขึ้นเมื่ออยู่กับเซอร์ซีเพียงลำพัง “ข้าสงสัยว่าท่านเมหาหรือว่าเพียงแค่นี้”

นางตีน้ำอีกครั้ง ส่งน้ำกระจ่ายไปทั่วเท้าของเธอ “ระวังปากของเจ้า มิฉะนั้น...”

“...มิฉะนั้นจะทำไม ท่านจะส่งข้าไปตรวจกำแพงเมืองอีกหรือ” เขาหนึ่งลงไขว่ห้าง “กำแพงบ้านของท่านมันเรียบร้อยดี ข้าปีนขึ้นไปทั่วทุกตารางนิ้ว และตรวจดูประตูเมืองทั้งเจ็ดด้วย บานพับที่ประตูเหล็กสนิมกิน ส่วนประตูราชันกับประตูโคลนต้องเปลี่ยนใหม่หลังจากที่สแตนนิสใช้เสากระทุ้ง ส่วนกำแพงก็แข็งแรงเหมือนที่เคยเป็นมานั้นแหละ...แต่บางที่ฝ่าบาทอาจลืมไปกระมังว่าเพื่อนของเราจากไฮการ์เดินอยู่ *ด้านใน* กำแพง”

“ข้าไม่ได้ลืมอะไรทั้งนั้น” นางบอกขณะใจประหวัทไปถึงเหรียญทองอันที่ด้านหนึ่งเป็นรูปมือ อีกด้านเป็นรูปเศียรของพระราชินีที่ไม่มีใครจำได้ *ผู้คุมคุก* ที่ยากจนชั้นแค่นี้มีเหรียญเช่นนี้ซ่อนอยู่ใต้กระโถนได้อย่างไร คนอย่างรูเกินจะมีทองเก่าแก่จากไฮการ์เดินได้อย่างไร

“นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าได้ยินเรื่องครุณีกาวุธคนใหม่ ท่านคงต้องใช้เวลานานและยากกว่าจะหานักแทงทวนที่เก่งกว่าลอร์ดส ไทเรล เซอร์ลอร์ดสเป็น...”

“ข้ารู้ว่าเขาเป็นอย่างไร ข้าจะไม่มีวันยอมให้เขาเข้าใกล้ลูกชายข้า เจ้าน่าจะตกเตือนเขาให้รู้จักหน้าที่” น้ำในอ่างเริ่มเย็น

“เขารู้จักหน้าที่ดี และไม่มีทวนเล่มไหนที่ดีไปกว่า...”

“เจ้าเก่งกว่าเขา ก่อนที่จะเสียมือ เซอร์บาริสตันสมัยเมื่อยังหนุ่มอาร์เธอร์ เดยน์ ก็เก่งกว่า และเจ้าชายเรการ์ก็มีฝีมือทัดเทียมกับเขา อยู่มาพล่ามกับข้าว่าเจ้าดอกไม้ฝีมือร้ายกาจเพียงไร เขาก็แค่เด็กผู้ชายคนหนึ่ง” นางเบื่อหน่ายการคัดค้านของเจมี ไม่มีใครเคยคัดค้านความคิดของลอร์ดบิดาของนางเมื่อไทวิน แลนนิสเตอร์ พูด ทุกคนทำตาม แต่เมื่อเซอร์ซีพูด พวกเขากลับรู้สึกสบายใจที่จะแนะนำ คัดค้าน หรือแม้แต่ *ปฏิเสธ* นาง *ทั้งหมดนี้ก็เพราะ* ข้าเป็นผู้หญิง เพราะข้าไม่อาจต่อสู้กับพวกเขาด้วยดาบได้ พวกเขาให้ความนับถือโรเบิร์ตมากกว่าข้า และโรเบิร์ตก็เป็นไอ้ขี้เมาไร้สมอง นางจะไม่ทน

อีกแล้ว โดยเฉพาะจากเจมี ข้าจะต้องกำจัดเขาไปให้พ้น และโดยเร็วด้วย ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว นางฝันว่าทั้งสองอาจจะได้ปกครองเจ็ดราชอาณาจักร เคียงข้างกัน แต่เจมีกลับกลายเป็นตัวถ่วงมากกว่าจะเป็นผู้ช่วย

เซอร์ซีลุกขึ้นจากอ่าง น้ำไหลลงมาตามท่อนขาและหยดจากเส้นผม “เมื่อข้าต้องการคำปรึกษาของเจ้า ข้าจะขอ ไปได้แล้ว ท่านเซอร์ ข้าต้องแต่งตัว”

“เขาร่วมรับประทานอาหารค่ำของท่าน ข้ารู้ คราวนี้มีแผนอะไรอีกล่ะ ช่างมีแผนมากมายจนข้าตามไม่ทัน” สายตาของเขาเหลือบแลไปที่หยดน้ำในกลุ่มชนสีทองตรงหว่างขานาง

เขายังต้องการข้า “ยังอาลัยอาวรณ์สิ่งที่เจ้าสูญเสียไปหรือ น้องชาย”

เจมีเหลือบตาขึ้น “ข้ารักท่านด้วย พี่สาวที่รัก แต่ท่านเป็นคนโง่ คนโง่ ผมทองแสนสวย”

คำพูดนั้นทิ่มแทงใจ เจ้าเรียกข้าด้วยถ้อยคำที่หวานกว่านี้ที่กรีนสโตน คินท์เจ้าฝากจอฟฟ์ไว้ในตัวข้า เซอร์ซีนี่ก็ “ออกไป” นางหันหลังให้และฟังเสียงเขาจากไป โดยใช้มือข้างที่ด้วนคลำประตุงมงาม

ขณะที่จ้อซลินตรวจดูความเรียบร้อยทุกอย่างสำหรับอาหารค่ำ ดอร์คาส ก็ช่วยราชินีสวมชุดยาวตัวใหม่ เป็นชุดที่มีแถบผ้าแพรสีเขียวเป็นมันวาวสลับกับแถบผ้ากำมะหยี่สีดำงามหรู ตัวเสื้อประดับด้วยลูกไม้สีดำลายละเอียดจากมิร์ลุ๊กไม้จากมิร์รคาเคแพงแต่ก็จำเป็นที่ราชินีจะต้องมีรูปโฉมงดงามที่สุดตลอดเวลา พวกหญิงซักรีดเจ้ากรรมทำชุดเก่าของนางหดไปหลายตัว ทำให้สวมไม่ได้อีกต่อไป นางคงเขียนพวกนั้นฐานเลินเล่อไปแล้ว แต่แทนขอให้นางเมตตา “พวกชาวบ้านจะรักท่านมากขึ้นถ้าท่านแสดงความใจดี” นางพูด เซอร์ซีจึงสั่งให้หักค่าชุดดังกล่าวออกจากเงินค่าจ้างของหญิงเหล่านี้ เป็นทางออกที่งดงามกว่ามาก

ดอร์คาสวางกระจกเงินใส่มือนาง ดิจจริง ๆ ราชินีคิด และยิ้มกับเงาสะท้อนของตนเอง นางพอใจที่ได้ออกทุกข์ สีดำทำให้นางดูซีดเซียวเกินไป น่าเสียดายที่ข้าไม่ได้กินอาหารเย็นกับท่านหญิงแมร์รีวเธอร์ ราชินีนึก วันนี้เป็นวันที่เหนื่อยมาก ไหวพริบของเทนาทำให้นางอารมณ์ดีขึ้นได้เสมอ เซอร์ซีไม่มีสหายที่นางเพเลิดเพลินยามอยู่ใกล้มากขนาดนี้นับตั้งแต่เมลารา เฮเธอร์สปูน และเมลารา

ที่กลับกลายเป็นนั้นวางแผนจอมโลกที่คิดอาจเอื้อมเกินฐานะ ข้าไม่ควรคิดไม่ได้กับนาง เพราะนางก็ตายและจมน้ำไปแล้ว และนางเป็นคนสอนข้าไม่ให้ไว้ใจใครนอกจากเจมี

กว่านางจะเข้าไปสมทบกับแขกในห้องรับแสงอาทิตย์ พวกแขกเหรื่อก็เริ่มตี๋มเหล้าอุ่นผสมเครื่องเทศกันแล้ว ท่านหญิงฟาลีสใช้แต่หน้าตาเหมือนปลาเท่านั้น แต่นางยังตี๋มเหมือนปลาอีกด้วย นางคิดเมื่อสังเกตเห็นขวดเหล้าพร่องไปแล้วครึ่งหนึ่ง “ฟาลีสที่รัก” นางอุทานขณะจุ่มพิตแก้มของสตรีผู้นั้น “และเซอร์บัลแมนผู้กล้าหาญ ข้าเป็นทุกซึกนั้กเมื่อได้ยินเรื่องมารดาที่รักยิ่งของท่าน ท่านหญิงแทนดาของเราเป็นอย่างไรบ้างเล่า”

ท่านหญิงฟาลีสทำหน้าที่เหมือนกำลังจะร้องไห้ “ฝ่าบาทเมตตานักที่ถามถึงเมสเตอร์เฟรงเคินบอกว่าสะโพกของท่านแม่แตกละเอียดจากการตกลงมาครั้งนี้ เขาพยายามทำเท่าที่ทำได้แล้ว ตอนนีเราภาวนา แต่...”

เชิญภาวนากันตามสบายเถอะ ยังไงนางก็จะต้องตายก่อนพระจันทร์รอบใหม่อยู่ดี สตรีชราอย่างแทนดา สโตกเวิร์ธ จะไม่รอดชีวิตจากสะโพกหัก “ข้าจะช่วยภาวนาเพิ่มเติมจากของท่านด้วย” เซอร์ซีบอก “ลอร์ดโคเบิร์นบอกข้าว่าแทนดาถูกม้าของนางสลัดตกลงมา”

“เซมิซด์รักอดานขาดขณะที่นางกำลังขี่ม้าอยู่นะ” เซอร์บัลแมน เบิร์ช บอก “เด็กดูแลคอกม้าน่าจะเห็นว่าสายรัดมันเปื่อย เขาถูกเสียนไปแล้ว”

“หวังว่าคงเสียนให้หนักนะ” ราชินีนั่งลงและทำท่าเชิญให้แขกนั่งลงด้วย “ท่านอยากได้เหล้าอุ่นผสมเครื่องเทศอีกจอกไหม ฟาลีส ท่านโปรดปรานมันเสมอเนี่ย ข้าดูเหมือนจะจำได้”

“ท่านเมตตานักที่จำได้ ฝ่าบาท”

ข้าจะลืมิได้อย่างไรละ เซอร์ซีคิด เจมีบอกว่าน่าแปลกที่เจ้าไม่หื้อออกมาเป็นเหล้า “การเดินทางเป็นอย่างไรบ้าง”

“ไม่สบายเลย” ฟาลีสบ่น “ฝนตกเกือบทั้งวัน เราคิดจะพักค้างคืนที่รอสบี แต่เจ้าเด็กในอุปถัมภ์ของลอร์ดโจลล์นั้นไม่ยอมต้อนรับเรา” นางสูดจุก “จำคำของข้าไว้เลย เมื่อใดที่โจลล์ตาย เจ้าคนชั้นต่ำนั้นจะหนีไปกับทองของเขาหรือมันอาจถึงกับพยายามยึดที่ดินและยศลอร์ดของเขาด้วย แม้ว่าตามสิทธิแล้ว

รอสปีควรรจะตกเป็นของเราเมื่อไจลส์ตายก็ตาม ท่านหญิงมารดาของข้าเป็นป้า
ของภรรยาคนที่สองของเขา และเป็นลูกพี่ลูกน้องห่างๆของไจลส์เองด้วย”

ตราประจำตระกูลของเจ้าเป็นรูปลูกแกะ หรือรูปลิงโลภมากอะไร
สักอย่างล่ะ ท่านหญิงของข้า เซอร์ซีคิด “ลอร์ดไจลส์เกือบจะตายมานานเท่าที่
ข้ารู้จักเขา แต่เขาก็ยังคงอยู่กับเรา และจะอยู่ไปอีกหลายปีทีเดียว ข้าหวัง
เช่นนั้น” นางยิ้มอย่างอารมณ์ดี “ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะไอใส่จนพวกเรา
ทั้งหมดลงหลุมกันไปแล้ว”

“น่าจะเป็นเช่นนั้น” เซอร์บัลแมนเห็นด้วย “เด็กในอุปถัมภ์ที่รอสปีไม่ได้
เป็นคนเดียวที่ทำให้เราหงุดหงิดหรือท้อแท้ ฝ่าบาท เรายังเจอพวกคนพาลบน
ถนนด้วย พวกสกปรกโลโครกที่ถือโล่หนังกับขวาน บางคนมีดาวเย็บติดบนเสื้อ
แขนกุดด้วย เป็นดาวศักดิ์สิทธิ์ที่มีเจ็ดแฉก แต่ถึงอย่างไรพวกนี้ก็ยังคงดูเป็นคน
ชั่วร้ายอยู่ดี”

“ข้าแน่ใจว่าพวกนี้ต้องมีเหาอยู่เต็มหัว” ฟาลีสเสริม

“พวกนี้เรียกตัวเองว่า *นกระจอก*” เซอร์ซีบอก “เป็นโรคภัยของแผ่นดิน
สังฆราชคนใหม่ของเราจะต้องจัดการกับพวกนี้ทันทีที่ได้รับแต่งตั้ง ไม่อย่างนั้น
ข้าจะจัดการกับพวกนั้นด้วยตัวเอง”

“มีการเลือกสังฆราชแล้วหรือยัง” ฟาลีสถาม

“ยัง” ราชินีต้องยอมสารภาพ “นักบวชออลลิเตอร์เกือบจะได้รับเลือก
อยู่แล้ว จนกระทั่งพวกนกระจอกบางคนตามเขาไปที่ช่องทางโลมแล้วลากเขา
ออกมาบนถนนในสภาพเปลือยเปล่า ตอนนี้อยู่เหมือนลูเซียนน่าจะได้รับการเลือก
แม้สหายของเราที่เนินอ็อกแห่งหนึ่งจะบอกว่า เขายังขาดคะแนนเสียงอีกสองสาม
เสียงจึงจะได้จำนวนที่ต้องการก็ตาม”

“ขอเทพหญิงซราโปรดนำทางการพิจารณานี้ด้วยตะเกียงทองแห่งปัญญา
เถิด” ท่านหญิงฟาลีสพูดอย่างมีศรัทธาเปี่ยมล้น

เซอร์บัลแมนนั่งกระสับกระส่าย “ฝ่าบาท นี่เป็นเรื่องที่น่ากระอักกระอ่วน
แต่...มิฉะนั้นความรู้สึกไม่ดีจะเกิดขึ้นระหว่างเรา ท่านควรทราบไว้ว่า ภรรยา
ผู้แสนดีของข้าหรือมารดาของนางไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตั้งชื่อลูกนอกสมรส
คนนี้เลย ลอลลิสเป็นคนชื่อๆ และสามีนางเป็นคนมีอารมณ์ขันแบบด่ามั่วดี

ข้าบอกให้เขาเลือกชื่อที่เหมาะสมกว่านี้ให้เด็ก เขาหัวเราะ”

ราชินีจิบเหล้าองุ่นพลางมองเขาอย่างพิจารณา ครั่งหนึ่งเซอร์บัลแมน เคยเป็นนักแทงทวนที่มีชื่อเสียง และเป็นอัศวินที่หน้าตาดีที่สุดในเจ็ดราชอาณาจักร ขณะนี้เขายังคงมีหนวดงาม แต่นอกเหนือจากนั้นเขาไม่ได้ชราลงอย่างงามสม ผมสีบลอนด์เป็นลอนคลื่นถดถอยเข้าไปลึก ในขณะที่ฟุงก็ยื่นออกมาดันเลื้อกักชนิดแก้ไขอะไรไม่ได้ ในฐานะผู้ที่จะเป็นเครื่องมือของข้า เขายังขาดสิ่งที่ต้องการอีกมาก นางไคร์ครวนู แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ควรรับใช้ “ที่เรียนเป็นชื่อของพระราชาก่อนที่พวกมังกรจะมา ภูตน้อยทำให้ชื่อนี้หมดค่า แต่บางทีเด็กคนนี้อาจช่วยกู้ชื่อนี้ให้เป็นชื่อแห่งเกียรติยศได้” ถ้าเจ้าลูกนอกสมรส นี้จะมีชีวิตอยู่นานขนาดนั้น “ข้ารู้ว่าไม่ใช่ความผิดของท่าน ท่านหญิงแทนดา เป็นพี่สาวที่ข้าไม่เคยมี และท่าน...” เสียงของนางสะดุดหาย “อภัยให้ข้าเถิด ข้ามีชีวิตอยู่ด้วยความกลัว”

ฟาอีส้าปากแล้วก็หุบลง ซึ่งทำให้นางดูเหมือนปลาโง่ๆเป็นพิเศษ บางชนิด “ด้วย...ด้วยความกลัวหรือฝ่าบาท”

“ข้าไม่เคยนอนหลับได้ทั้งคืนเลยตั้งแต่เจอพริยตายไป” เซอร์ซีเดิม เหล้าองุ่นผสมเครื่องเทศใส่จอก “สหายทั้งหลายของข้า...ข้าหวังว่าพวกท่าน เป็น สหายของข้าและของพระราชาทอมมินด้วย”

“เด็กน้อยน่ารักคนนั้น” เซอร์บัลแมนประกาศ “ฝ่าบาท คำขวัญของตระกูลสโตกเวิร์ธคือ ภูมิใจที่ซื่อสัตย์”

“ข้าอยากให้มีคนแบบท่านมากกว่านี้ ท่านเซอร์ผู้ประเสริฐ ข้าขอบอกท่านตามจริงนะ ข้าสงสัยเซอร์บรอนน์แห่งแม่น้ำทมิฬเป็นอย่างยิ่ง”

สามีภรรยาสบตากัน “ชายคนนี้เป็นคนอวดดีนัก ฝ่าบาท” ฟาอีส้าพูด “ทั้งไร้มารยาทและปากเสีย”

“เขาไม่ใช่อัศวินที่แท้จริง” เซอร์บัลแมนว่า

“ถูกแล้ว” เซอร์ซีเดิมให้เขาคนเดียว “และท่านคือผู้ที่รู้จักความเป็นอัศวินที่แท้จริง ข้าจำได้ว่าเคยดูท่านแทงทวนใน...การประลองยุทธ์ครั้งใดนะที่ท่านต่อสู้ อย่างกล้าหาญนักนะ ท่านเซอร์”

เขายิ้มถ่อมตัว “งานที่ดัสเคนเดลเมื่อหกปีมาแล้วนะหรือ ไม่ใช่หรอก

ท่านไม่ได้อยู่ที่นั่น มิฉะนั้นท่านคงจะได้รับการสวมมงกุฎเป็นราชาขึ้นแห่งความรักและความงามอย่างแน่นอน หรือจะเป็นการประลองยุทธ์ที่เลนนิสพอร์ต หลังการกบฏของเกรย์จอย ข้าทำให้อัศวินเก่งๆหลายคนตกม้าในคราวนั้น...”

“ครั้งนั้นแหละ” ใบหน้าของนางหม่นหมองลง “ภูตน้อยหายตัวไปในคืนที่พ่อข้าเสียชีวิต ทั้งผู้คุมที่ชื่อสัตย์สองคนให้นอนจมกองเลือดอยู่เบื้องหลัง บางคนอ้างว่าเขาหนีข้ามทะเลแคบไป แต่ข้ายังไม่อยากเชื่อ เจ้าแคะนี่เจ้าเล่าห์นี่ บางทีเขาอาจยังป่วนเวียนอยู่ใกล้ๆนี่ วางแผนที่จะก่อฆาตกรรมอีก อาจมีเพื่อนบางคนซ่อนเขาไว้ก็ได้”

“บรอนน์หรือ” เซอร์บัลแมนลูบหนวดคกหนาของเขาไปมา

“เขาเป็นสัตย์เลี้ยงที่ชื่อสัตย์ของภูตน้อยเสมอมา เทพคนแปลกหน้าเท่านั้นที่รู้ว่าเขาส่งคนไปนรกก็คนแล้วตามคำสั่งของทีเรียน”

“ฝ่าบาท ข้าคิดว่าข้าควรจะสังเกตเห็นคนแคะที่หลบซ่อนอยู่แถวดินแดนของเราละ” เซอร์บัลแมนพูด

“น้องชายของข้าเป็นคนตัวเล็ก เหมาะกับการหลบๆซ่อนๆ” เซอร์ซีปล่อยให้มือสั่นระริก “ชื่อของเด็กเป็นเรื่องเล็ก...แต่ปล่อยให้พวกโยไสวดดีไม่ถูกลงโทษนั้นเป็นการบ่มเพาะการกบฏ และบรอนน์คนนี้ได้รวบรวมพวกนักดาบรับจ้างไว้กับตัว โคเบิร์นบอกข้า”

“เขารับอัศวินไว้ในบ้านสี่คน” ฟาลีสบอก

เซอร์บัลแมนเคঁลเสียงออกจุมูกอย่างดูแคลน “ภรรยาผู้ประเสริฐของข้ายกย่องพวกนั้นมากเกินไป ที่เรียกว่าอัศวิน พวกนี้เป็นนักดาบรับจ้างที่ถีบตัวขึ้นมา ไม่ได้มีความกล้าหาญเยี่ยงอัศวินเลยสักนิดทั้งสี่คน”

“อย่างที่ข้ากลัวไว้ บรอนน์กำลังรวบรวมคนเพื่อเจ้าแคะ ขอทวยเทพทั้งเจ็ดช่วยปกป้องรักษาลูกชายตัวน้อยของข้าด้วยเถิด ภูตน้อยจะฆ่าเขาเหมือนที่ฆ่าพี่ชายของเขา” นางสะอื้น “สหายข้า ข้าขอมอบเกียรติยศของข้าไว้ในมือท่าน...แต่เกียรติยศของราชินีจะมีความหมายอะไรเมื่อเทียบกับความหวาดกลัวของคนเป็นแม่”

“พูดออกมาเถิด ฝ่าบาท” เซอร์บัลแมนรับรองกับนาง “คำพูดของท่านจะไม่มีวันหลุดลอดออกไปจากห้องนี้ได้”

เซอร์ซี้อ้อมมือข้ามโต๊ะไปจับมือเขาบีบ “ข้า...ข้าคงจะนอนหลับได้สบายขึ้นตอนกลางคืนถ้าได้ยินว่าเซอร์บรอนน์เกิด...เคราะห์ร้าย...ขณะออกล่าสัตว์บางทีนะ”

เซอร์บัลแมนครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “เคราะห์ร้ายที่ถึงแก่ชีวิตใช้ไหม”

ไม่ใช่หรอก ข้าอยากให้เจ้าทำนั่นก็อย่าทำนั่นแหละ นางต้องกัดริมฝีปาก คัดรูขี้มียู่ทั่วทุกหัวระแหง และเหล่าสหายข้าก็โง่งอหนัก “ข้าขอเถิด ท่านเซอร์” นางกระซิบ “อย่าให้ข้าต้องพูดออกมาเลย...”

“ข้าเข้าใจแล้ว” เซอร์บัลแมนยกนิ้วขึ้นหนึ่งนิ้ว

หัวเทอร์นิบยังเข้าใจได้เร็วกว่าเจ้า “ท่านเป็นอัศวินที่แท้จริง ท่านเซอร์ เป็นคำตอบสำหรับคำสวดภาวนาของแม่ผู้หวาดกลัว” เซอร์ซีจุมพิตเขา “ถ้าท่านจะลงมือ ก็จงรีบทำอย่างรวดเร็ว ขณะนี้บรอนน์มีคนอยู่กับเขาเพียงไม่กี่คน ถ้าเราไม่ลงมือ เขาจะรวบรวมมาเพิ่มอีกแน่” นางจุมพิตฟาลีส “ข้าจะไม่มีวันลืมเรื่องนี้เลย สหายข้า สหายที่แท้จริง แห่งสโตกเวิร์ธของข้า ภูมิใจที่ซื่อสัตย์ ข้าขอรับปากว่าเราจะหาสามที่ดึกกว่านี้ให้ลอลลิสเมื่อเสร็จงานนี้แล้ว” บางทีอาจเป็นเคตเทิลแบล็กสักคน “พวกเราแล่นนิสเตอร์ชำระหนี้ของตนเสมอ”

ที่เหลื้อมีแต่เหล้าองุ่นผสมเครื่องเทศและหัวบีบตอบเนย ขนมหังอบร้อนๆ ปลาไฟค์ท้อสมุนไพรร และซีโครงหมูป่า หมูปากกลายเป็นอาหารโปรดของเซอร์ซีตั้งแต่โรเบิร์ตเสียชีวิต นางไม่แม่แต่จะจริงจังเพื่อนร่วมโต๊ะ แม้ฟาลีสจะยิ้มหัวเหมือนคนโกง และบัลแมนวางท่าโก้ตั้งแต่ซุบไปจนถึงของหวาน กว่านางจะกำจัดพวกเขาไปได้ก็เที่ยงคืนแล้ว เซอร์บัลแมนเชี่ยวชาญนักในการเสนอให้ดื่มอีกเหยือก และราชินีก็ไม่คิดว่าเป็นการดีที่จะปฏิเสธ ข้าอาจจำพวกคนไร้หน้าไปล่าบรอนน์ได้ด้วยราคาครึ่งหนึ่งของที่ต้องจ่ายเป็นค่าเหล้าองุ่นผสมเครื่องเทศ นางนึกหลังจากที่พวกนั้นไปกันแล้วในที่สุด

โมงยามนั้น บุตรชายนางหลับสนิทไปแล้ว แต่เซอร์ซีก็ยังไม่ดูเขาก่อนเข้านอน นางต้องประหลาดใจที่พบลูกแมวสีดำสามตัวนอนขดอยู่ข้างกายเขา “แมวพวกนั้นมาจากไหน” นางถามเซอร์เมอร์ริน แทรนทร์ ที่นอกห้องนอน

“ราชินีน้อยมอบให้เขา นางตั้งใจจะให้แค่ตัวเดียว แต่เขาตัดสินใจไม่ได้ว่าชอบตัวไหนที่สุด”

ข้าว่าอย่างนั้นก็ยังดีกว่าพรากพวกมันจากแม่ด้วยกริช ความพยายามอย่างงะงะของมาร์เจรีที่จะล่อใจทอมมินนั้นเห็นได้ชัดจนน่าหัวเราะ ทอมมินยังเด็กเกินไปสำหรับการจูบ นางจึงให้ลูกแมวเขา แต่เซอร์ซีอยากให้พวกมันไม่ใช่สีดำ แมวดำนำโชคร้าย อย่างที่ธิดาน้อยของเรการ์ค้นพบมาแล้วในปราสาทแห่งนี้เอง นางคงจะเป็นลูกสาวของข้า ถ้าพระราชาวิกัลจรีดไม่เล่นตลกร้ายกาจกับท่านพ่อ ต้องเป็นความวิกัลจรีดนั่นเองที่ทำให้แอร์สปู๊เสธิดาของลอร์ดไทวิน และเลือกบุตรชายของเขาแทน ขณะเดียวกันก็ให้บุตรชายของตนสมรสกับเจ้าหญิงชาวดอร์นผู้อ่อนแอ คนที่มีดวงตาสีดำและหน้าอกแบนราบ

ความทรงจำถึงการปฏิบัติเสธศรวานั้นยังคงกระตุ้นความโกรธแค้นแม้กาลเวลาจะล่วงเลยมานานปี คินแล้วคินเล่าที่นางเฝ้ามองเจ้าชายเรการ์เล่นพิณฮาร์ปสายเงินด้วยนิ้วที่เรียงงามในห้องโถง เคยมีบุรุษใดรูปงามได้เพียงนั้นไหมหนอ แต่เขาเป็นยิ่งกว่าบุรุษ สายเลือดของเขาคือสายเลือดแห่งพวกวาลีเรียโบราณ สายเลือดของมังกรและทวยเทพ เมื่อนางยังเป็นเพียงเด็กหญิงตัวเล็กๆ บิดาเคยให้สัญญาว่านางจะได้สมรสกับเรการ์ ตอนนั้นนางอายุไม่เกินหกหรือเจ็ดขวบ “อย่าพูดเรื่องนี้เป็นอันขาดนะลูก” เขาบอกนาง และยิ้มด้วยรอยยิ้มลึกลับที่มีแต่เซอร์ซีเท่านั้นที่เคยเห็น “เรื่องนี้จะต้องเป็นความลับของเราสำหรับตอนนี้ จนกว่าฟ้าบาทจะเห็นด้วยกับการหมั้นหมาย” และมันก็เป็นเช่นนั้น แม้ว่าครั้งหนึ่งนางจะเคยวาดภาพตัวเองบินอยู่ข้างหลังเรการ์บนมังกรตัวหนึ่ง แขนโอบแนบรอบหน้าอกของเขา เมื่อเจมีเห็นภาพนี้เข้า นางบอกเขาว่าเป็นภาพราชินีเอลิซานน์กับพระราชาเจเฮริส

นางอายุสิบขวบเมื่อได้พบตัวจริงของเจ้าชายของนางในการประลองยุทธ์ที่ลอร์ดบิดาของนางจัดขึ้นเพื่อต้อนรับพระราชาแอร์สลุ่แดนตะวันตก มีการสร้างอัฒจันทร์ขึ้นที่เชิงกำแพงของแลนนิสพอร์ด และเสียงตะโกนให้กำลังใจของชาวเมืองสะท้อนก้องจากคาสเตอร์ลิริอกเหมือนเสียงฟ้าร้องครืนคราง พวกเขาส่งเสียงให้กำลังใจท่านพ่อดังกว่าที่ส่งเสียงให้พระราชาสองเท่า ราชินีนึก แต่ตั้งแต่ครั้งของที่พวกเขาส่งเสียงให้กำลังใจเจ้าชายเรการ์

เรการ์ ทาร์แกเรียน ในวัยสิบเจ็ดปีและเพิ่งได้เป็นอัศวิน สวมเกราะแผ่นสีดำทับเกราะโซ่ถักสีทองขณะควมม้าเหาะอย่างเข้าสนามประลอง ผ้าไหม

สีแดง ทอง และส้ม ผืนยาวสะบัดปลิวอยู่หลังหมวกเกราะของเขาพร้อมกับเปลวไฟ อาสาสองคนของนางตกม้าด้วยฝีมือแทงทวนของเขา รวมทั้งนักแทงทวนฝีมือดีที่สุดของบิดานางอีกราวหนึ่งโหล ซึ่งเป็นยอดฝีมือแห่งแดนตะวันตก ยามค่ำเจ้าชายเล่นพิณฮาร์ปเงินและทำให้นางต้องร้องไห้ เมื่อได้รับการนำตัวเข้าพบเขา เซอร์ซีแทบจะจมดิ่งลงไปในความลึกของดวงตาเศร้าลึมวงคู่นั้น เขาบาดเจ็บนางจำได้ว่าคิดเช่นนั้น แต่ข้าจะรักษาอาการบาดเจ็บให้เขาเมื่อเราแต่งงานกันแล้ว เมื่อยืนอยู่ข้างเรการ์ แม้แต่เจมีผู้งดามของนางก็ดูไม่ต่างจากเด็กอ่อนหัด เจ้าชายจะเป็นสามีของข้า นางคิด รู้สึกวิงเวียนด้วยความตื่นเต้น และเมื่อพระราชาเผ่าลีนไป ข้าก็จะได้เป็นราชินี ก่อนหน้าการประลองยุทธ์ อาหญิงของนางแอบบอกความจริงข้อนี้ให้ “เจ้าจะต้องงามเป็นพิเศษนะ” ท่านหญิงเงินนาบอกขณะรูดนวยกับเสื้อผ้าของนาง “เพราะในงานเลี้ยงคืนสุดท้ายจะมีการประกาศว่าเจ้ากับเจ้าชายเรการ์จะหมั้นหมายกัน”

เซอร์ซีมีความสุขยิ่งนักในวันนั้น มิฉะนั้นนางคงไม่มีวันกล้าไปที่กระโจมของนางกบแม็กก็ นางทำเช่นนั้นเพียงเพื่อจะแสดงให้เห็นและเมลาราเห็นว่านางสิ่งที่ไม่เคยกลัวสิ่งใด ข้าจะเป็นราชินี เหตุใดราชินีจะต้องกลัวหญิงชรา น่าเกลียดคนหนึ่งด้วยเล่า ความทรงจำถึงคำทำนายในวันนั้นยังทำให้นางขนลุกตลอดชีวิตหลังจากนั้น เจย์นวิงกรีตร้องออกมาจากกระโจมด้วยความกลัว ราชินีจำได้ แต่เมลารายังอยู่ ข้าก็เลยอยู่ด้วย เราให้นางชิมเลือดของเรา และยังหัวเราะคำทำนายโง่ๆของนางด้วย ไม่มีอะไรที่น่าเชื่อแม้แต่นิดเดียว นางจะเป็นชายาของเจ้าชายเรการ์ ไม่ว่าหญิงนั้นจะพูดอะไร บิดาของนางสัญญาไว้แล้ว และคำพูดของไทวิน แลนนิสเตอร์ มีค่าดุจทองคำ

เสียงหัวเราะของนางจางหายเมื่อการประลองยุทธ์สิ้นสุดลง ไม่มีงานเลี้ยงครั้งสุดท้าย ไม่มีการตีมอวยพรเพื่อเฉลิมฉลองการหมั้นหมายของนางกับเจ้าชายเรการ์ มีแต่ความเงียบอันเยียบเย็น และที่ท่าเย็นชาระหว่างพระราชากับบิดาของนาง ต่อมาเมื่อแอริสกับบุตรชายและเหล่าอัศวินผู้กล้าทั้งหมดออกเดินทางกลับคิงส์แลนดิงแล้ว เด็กหญิงไปหาอาหญิงทั้งห้าตาด้วยไม่เข้าใจอะไรเลย “พ่อของเจ้าเสนอให้มีการแต่งงาน” ท่านหญิงเงินนาบอก “แต่แอริสปฏิเสธไม่ยอมฟัง ท่านเป็นข้ารับใช้ที่สามารถที่สุดของข้า ไทวิน พระราชาว่า

‘แต่ไม่มีใครจะให้ทายาทของตนแต่งงานกับลูกสาวข้ารับใช้ตัวเองหรือ’
เซ็ดน้ำตาเสีย เด็กน้อย เจ้าเคยเห็นราชสีห์ร้องไห้หรือ พ่อของเจ้าจะหาชายอื่น
ให้เจ้า ชายที่ดีกว่าเรการ์เสียอีก”

แต่อาหญิงของนางโกหก และบิดาก็ทำให้นางผิดหวัง เช่นเดียวกับที่เจมี
ทำให้นางผิดหวังอยู่ในขณะนี้ ท่านพ่อไม่ได้หาชายที่ดีกว่าให้ แต่กลับยกข้าให้
โรเบิร์ต และคำสาปแช่งของแม็กก็ก็เยี่ยมบานราวกับดอกไม้พิษ หากนางเพียง
แต่ได้แต่งงานกับเรการ์ตามที่ทวยเทพตั้งใจไว้ เขาก็จะไม่มีวันหันไปมองนังเด็ก
ผู้หญิงหมาป่านั้นซ้ำสอง เรการ์คงจะเป็นพระราชชายาของพวกเรอยู่ทุกวันนี้ และ
ข้าก็จะเป็นราชินีของเขา แม่ของลูกชายเขา

นางไม่เคยยกโทษให้โรเบิร์ตที่ฆ่าเขา

แต่นั้นแหละ ราชสีห์ไม่ให้อภัยง่าย ๆ ดังที่เซอร์บรอนน์แห่งแม่น้ำทมิฬ
จะได้เรียนรู้ในไม่ช้านี้

เบรียนน

คนที่ยื่นกรานให้พวกนางนำหัวไปด้วยคือไฮล์ ฮันต์ “ทาร์ลีจะต้องการหัวพวกนี้ไปแขวนไว้ที่กำแพง” เขาว่า

“เราไม่มีน้ำมันดินนะ” เบรียนนชี้ “เนื้อจะเน่า ปล่อยไว้ที่นั่นแหละ” นางไม่ต้องการเดินทางผ่านป่าสนสีเขียวมืดหม่นไปกับหัวของคนที่นางฆ่า

ฮันต์ไม่ยอมฟังเสียง เขาพันคอของคนตายจนขาดด้วยตัวเอง ผูกผมของทั้งสามหัวไว้ด้วยกัน แล้วห้อยไว้กับอาน เบรียนนไม่มีทางเลือกนอกจากพยายามสร้างทำเป็นว่าไม่มีหัวอยู่ตรงนั้น แต่บางครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามราตรี นางรู้สึกได้ว่าดวงตาของคนตายจับจ้องอยู่ข้างหลัง และครั้งหนึ่งนางฝันว่าได้ยินพวกมันกระซิบกระซาบกัน

ที่แหลมกรงเล็บแตกอากาศทั้งหนาวทั้งเปียกชื้น ขณะที่พวกนางเดินทางย้อนกลับทางเดิม บางวันฝนตก บางวันฝนตั้งเค้าทะมึน พวกนางไม่เคยรู้สึกอบอุ่น แม้แต่เวลาตั้งค่ายพัก เพราะยากที่จะหาไม้แห้งๆ มาพอกอไฟ

กว่าพวกนางจะเดินทางถึงประตูของเมเดนพูล แลแสงวันรุ่งใหญ่ก็มารุมตอมหัวพวกนั้น อีกาทัวหนึ่งกินลูกตาของแซ็กเวลไปแล้ว และหนอนคลานย้วยเย็บบนหัวของพิกกับทีเมียน เบรียนนกับพ็อดริกชี้มนำหน้าห่างไปร้อยหลามานานแล้ว เพื่อให้กลิ่นเน่าอยู่ห่างออกไปทางด้านหลัง เซอร์ไฮล์อ้างว่าเขาสูญเสียประสาทการได้กลิ่นทั้งหมดไปแล้วพอถึงตอนนั้น “ฟังพวกเขาเถอะ” นางบอกเขาทุกครั้งที่ตั้งค่ายพักแรม แต่ฮันต์ดื้อรั้นไม่ยอมทำเดี๋ยว *เขาคงจะบอกลอร์ดแรนดิลล์ว่าเขาเป็นคนฆ่าคนทั้งสามเป็นแน่*

แต่ด้วยเกียรติของเขา อัครวินผู้นี้ไม่ได้ทำอะไรดังว่า

“อัครวินฝึกหัดคนที่พูดติดอ่างเป็นคนขว้างก้อนหิน” เขาพูด เมื่อเขากับ เบรียนหนีถูกนำไปอยู่ต่อหน้าทาร์ลีในลานปราสาทของมูตัน หัวพวกนั้นถูกนำไปให้หัวหมูของทหารยาม ซึ่งได้รับคำสั่งให้ทำความสะอาด ชูบน้ำมันดิน และ แขนงไว้เหนือประตู “แม่หญิงนักดาบเป็นคนทำทั้งหมดที่เหลือ”

“ทั้งสามคนเลยหรือ” ลอร์ดแรนดิลล์ไม่อยากจะเชื่อ

“ลักษณะที่นางต่อสู้นั้น นางสามารถฆ่าได้อีกสามคนด้วยซ้ำ”

“และเจ้าหาเด็กผู้หญิงสตาร์คนนั้นพบหรือไม่” ทาร์ลีต้องการคำตอบจาก

นาง

“ไม่พบ นายข้า”

“แต่เจ้ากลับฆ่าหนูบางตัวแทน เจ้าสนุกกับมันไหม”

“ไม่ นายข้า”

“น่าเสียดาย แต่เจ้าก็ได้ลิ้มชิมรสเลือดแล้ว ได้พิสูจน์อะไรก็ตามที่เจ้า ตั้งใจจะพิสูจน์แล้ว มันถึงเวลาที่เจ้าจะถอดชุดเกราะไซ่ถักนั้นออกแล้วแต่งกาย ในแบบที่สมควรอีกครั้ง ที่ทำเรื่องมีเรื่องอยู่หลายลำ ลำหนึ่งจะแหวะที่ทาร์ธ ข้า อยากให้เจ้าอยู่บนเรือลำนั้น”

“ขอบคุณ นายข้า แต่ไม่”

สีหน้าของลอร์ดทาร์ลีแสดงว่าเขาไม่ต้องการสิ่งใดมากไปกว่าการเลียบหัว ของนางบนไม้เหลาแหลม แล้วปักไว้เหนือประตูเมเดนพลูรวมกับที่เมียน, พิก และแซ็กเวล “เจ้าตั้งใจจะทำเรื่องโง่ๆ นี้ต่อหรือ”

“ข้าตั้งใจจะหาท่านหญิงซานซาให้พบ”

“ถ้านายข้าจะพอใจ” เซอร์โฮล์พูด “ข้าได้เฝ้าดูนางสู้กับพวกมัมเมอร์ นางแข็งแรงกว่าบุรุษส่วนใหญ่ และรวดเร็ว...”

“ดาบ ต่างหากที่เร็ว” ทาร์ลีสวนทันที “นั่นคือธรรมชาติของเหล็กกล้า วาลีเรีย แข็งแรงกว่าบุรุษส่วนใหญ่หรือ ก็ถูกละ นางเป็นคนประหลาด ข้าไม่ ปฏิเสธเลย”

คนอย่างเขาจะไม่มีวันรักข้า เบรียนนั้นคิด *ไม่ว่าข้าจะทำอะไร* “นายข้า ซานดอร์ คลิเกน อาจรู้เรื่องเด็กผู้หญิงคนนั้นบ้าง ถ้าข้าหาเขาพบ...”

“คลิเกนกลายเป็นคนนอกกฎหมายไปแล้ว ตอนนั้นดูเหมือนเขาไปอยู่กับ เบริค ดอนแดร์เรียน หรือเปล่า มีคนพูดกันไปหลายกระแส ให้ข้ารู้หนอยเถอะว่าพวกมันไปซ่อนอยู่ที่ไหน ข้าจะฝ่าท้องพวกมัน ลากใส่ออกมาเผาเสียด้วยความยินดียิ่ง เราเขวนคอพวกนอกกฎหมายไปหลายสิบคน แต่พวกตัวหัวหน้ายรอตเงื่อมมือเราไปได้ อย่างคลิเกน, ดอนแดร์เรียน, นักบวชแดง และตอนนั้นก็หญิงคนนี้ สโตนฮาร์ท...เจ้า คิดว่าจะหาพวกมันพบได้อย่างไร ในเมื่อข้ายังหาไม่พบ”

“นายข้า ข้า...” นางไม่มีคำตอบที่ดีให้เขา “ทั้งหมดที่ข้าทำได้คือพยายาม”

“ถ้าขึ้นก็พยายามดู เจ้ามีจดหมายของเจ้าแล้ว และไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากข้า แต่อย่างไรข้าก็จะให้เจ้าอยู่ดี ถ้าเจ้าโชคดี ทั้งหมดที่เจ้าจะได้จากความยากลำบากครั้งนี้คือก้นที่ปวดระบมจากอานม้า ถ้าไม่ บางทีคลิเกนอาจยอมให้เจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปหลังจากที่เขาขับพรรคพวกข่มขืนเจ้าแล้ว เจ้าจะคลานกลับไปทาร์ชโธปมีลูกไม่มีพ่อของหมาบางตัวอยู่ในห้องของเจ้า”

เบรียนน์ไม่ใส่ใจคำพูดนั้น “ถ้านายข้าจะพอใจ มีที่คนี่ร่วมเดินทางไปกับสุนัขล่าเนื้อ”

“หก หรือหกสิบ หรือหกร้อย ดูเหมือนจะขึ้นกับว่าเราถามใคร” เห็นได้ชัดว่าแรนดิลล์ ทาร์ลี อยากจะยุติการสนทนาที่นี่ เขาเริ่มหันไปทางอื่น

“ถ้าอัศวินฝึกหัดของข้ากับข้าจะขออาศัยอยู่กับท่านจนกว่า...”

“จะขออะไรก็ขอไป ข้าจะไม่มีวันทนให้เจ้าอยู่ใต้หลังคาของข้าหรอก”

เซอร์ไฮล์ ฮันต์ ก้าวออกมาข้างหน้า “ถ้านายข้าจะพอใจ ข้าเข้าใจว่านี่ยังคงเป็นหลังคาของลอร์ดมูทัน”

ทาร์ลีมองเซอร์ไฮล์ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ “มูทันมีความกล้าเท่าไหนอน เจ้าไม่ต้องพูดเรื่องมูทันกับข้า สำหรับเจ้า ท่านหญิงของข้า ว่ากันว่าพ่อของเจ้าเป็นคนดี ถ้าเช่นนั้นข้าก็สงสารเขา ชายบางคนได้รับพรให้มีบุตรชาย บางคนมีบุตรสาว ไม่มีชายใดสมควรถูกสาปแช่งให้มีลูกแบบเจ้า ท่านหญิงเบรียนน์ อย่ากลับมาที่เมเดนพูลอีกไม่ว่าจะเป็นหรือตาย ในขณะที่ข้าปกครองที่นี่”

คำพูดก็คือลมปาก เบริยน์บอกตัวเอง มันทำร้ายเจ้าไม่ได้ ปล่อยให้มันผ่านตัวเจ้าไป “แล้วแต่ท่านจะบัญชา นายข้า” นางพยายามจะพูด แต่ทาร์ลีไปเสียก่อนที่นางจะเอ่ยปากออกมา นางเดินไปจากลานเหมือนคนละเมอ ไม่รู้ว่าจะไปแห่งหนใด

เซอร์ไฮล์เดินตามมาทันข้าง ๆ นาง “มีเรือนพักแรมอยู่หลายแห่ง”

นางสั่นศีรษะ ไม่ต้องการพูดกับไฮล์ ฮันด์

“เจ้ายังจำท่านหมื่นได้ไหม”

ผ้าคลุมไหล่ของนางยังมีกลิ่นของมันติดอยู่ “ทำไม่หรือ”

“ไปพบข้าที่นั่นพรุ่งนี้ ตอนเที่ยงวัน อลินลูกพี่ลูกน้องข้าเป็นคนหนึ่งที่ถูกส่งไปตามหาสุนัขล่าเนื้อ ข้าจะพูดกับเขา”

“ท่านจะทำเช่นนั้นทำไม”

“ก็ทำไม่จะไม่เล่า หากเจ้าประสบความสำเร็จในสิ่งที่อลินล้มเหลว ข้าก็จะเอาเรื่องนั้นมาล้อเลียนเขาได้หลายปีทีเดียว”

ในเมเดเดนพูลยังคงมีเรือนพักแรมอยู่หลายแห่ง เซอร์ไฮล์พูดไม่ผิดอย่างไรก็ตามบางแห่งถูกเผาในช่วงที่เมืองถูกปล้นครั้งหนึ่งครั้งใด และยังไม่ได้สร้างใหม่ แห่งที่ยังเหลืออยู่ก็แน่นจนแทบระเบิดด้วยคนจากทัพของลอร์ดทาร์ลี นางกับพ็อดริกไปมาทุกแห่งในบ่ายวันนั้น แต่ไม่มีแห่งใดมีเตียงว่างเลย

“ท่านเซอร์ ท่านหญิงของข้า” พ็อดริกเรียกนางขณะที่ดวงอาทิตย์กำลังคล้อยต่ำ “ยังมีเรือ เรือมีเตียง เปล หรือไม้ก็เตียงแขวน”

คนของแรนดิลล์ยังคงเดินด้อม ๆ มอง ๆ อยู่ที่ทำเทียบเรือ มากันมากมายราวกับแมลงวันที่ตอมหัวของพวกมัมเมอร์บ้าเลือดสามคนนั้น แต่นายหมู่จำ เบริยน์ได้และปล่อยให้นางผ่านไป ชาวประมงแถวนั้นกำลังผูกเรือเพื่อพักงาน และร้องขायปลาที่จับได้ในวันนั้น แต่ที่นางสนใจคือเรือลำใหญ่กว่าที่เดินทางฝ่าผืนน้ำที่มีพายุจัดของทะเลแคบ มีเรือเช่นนี้จอดอยู่ทุกลำ แต่มีอยู่ลำหนึ่งเป็นเรือรกร้างชื่อ *ธิดาไททัน* กำลังถอนสมอเพื่อจะออกเดินทางตอนน้ำขึ้น ยามค่ำ เบริยน์กับพ็อดริก เพย์น เดินดูเรือที่เหลืออยู่หลายรอบ เจ้าของเรือ *สาวน้อยกัลล์ทาวน์* คิดว่า เบริยน์เป็นนางโลมและบอกพวกนางว่าเรือของเขาไม่ใช่เรือนสำราญ มีฉมวกบนเรือลำปลาวาฬลำหนึ่งจากอิบเบินเสนอซื้อ

เด็กชายของนาง แต่ทั้งสองมีโชคดีกว่านี้กับเรือลำอื่น เบรียนนซื้อสัมผัสนึ่งให้พ่อตริคจากเรือชื่อ *นักท่องทะเล* ที่เพิ่งมาจากโอลด์ทาวน์ โดยผ่านไทรออส, เพนทอส และดัสเคนเดล “ต่อไปก็กิลล์ทาวน์” นายเรือบอกนาง “จากนั้นอ้อมแหลมนี้ไปซิสเตอร์ตัน กับไวท์ฮาร์เบอร์ ถ้าคลื่นลมดี เรือนี้สะอาด *นักท่องทะเล* ไม่ค่อยมีหนูมากเหมือนเรือส่วนใหญ่ และเรามีไซสโตๆกับเนยปั้นใหม่บนเรือด้วย ท่านหญิงของข้ากำลังจะหาเรือไปทางเหนือหรือ”

“ไม่ใช่” *ยังไม่ใช่* นางอยากไป แต่...

ขณะที่ทั้งสองเดินไปยังท่าเทียบเรือถัดไป พ่อตริคเดินลากเท้าและพูดขึ้น “ท่านเซอร์ ท่านหญิงของข้า แล้วถ้าท่านหญิงของข้ากลับบ้านไปแล้วละ ข้าหมายถึงท่านหญิงอีกคนของข้านะ ท่านเซอร์ ท่านหญิงซานซา”

“พวกนั้นเผาบ้านของเธอไปแล้ว”

“แต่ถึงอย่างนั้น *ทวยเทพ* ของเธอก็อยู่ที่นั่น และ *ทวยเทพ* ไม่มีวันตาย”

ทวยเทพ ไม่มีวันตาย แต่เด็กผู้หญิงนะตายได้ “ที่เมียนเป็นคนโหดร้ายและเป็นฆาตกร แต่ข้าไม่คิดว่าเขาโกหกเรื่องสุนัขล่าเนื้อ เรายังไปทางเหนือไม่ได้ จนกว่าจะรู้แน่ ยังมีเรือลำอื่นๆอีก”

ในที่สุดทั้งสองก็ได้ที่ปักค้างคืนตรงปลายตะวันออกสุดของอ่าว บนเรือสินค้าที่ถูกพายุซัดกระหน่ำจนยับเยินลำหนึ่งชื่อ *ท่านหญิงแห่งมีร์* เรือลำนี้เอียงกระเท่เรืออย่างน่ากลัว ด้วยถูกพายุซัดเสากระโดงหายไปรวมทั้งชีวิตลูกเรือครึ่งหนึ่ง แต่เจ้าของไม่มีเงินพอจะซ่อมแซมเรือใหม่ เขาจึงยินดีรับเงินสองสามสตางค์จากเบรียนน และยอมให้นางกับพ่อตริคในห้องว่างห้องหนึ่ง

ทั้งสองหลับไม่สนิททั้งคืน เบรียนนตื่นสามครั้ง ครั้งหนึ่งเมื่อฝนเริ่มตกลูกอีกครั้งหนึ่งเมื่อมีเสียงออกแอดที่ทำให้นางนึกว่าเด็กผู้คล่องแคล่วกำลังย่องเข้ามาจะฆ่านาง ครั้งที่สองนั้นนางตื่นขึ้นโดยมีมืออยู่ในมือ แต่ก็ไม่มีอะไร นางต้องใช้เวลาค่ำหนึ่งท่ามกลางความมืดของห้องพักเล็กแคบแห่งนี้ จึงจำได้ว่าเด็กผู้คล่องแคล่วตายไปแล้ว เมื่อนางล่องลอยเข้าสู่นิทราอีกครั้งในที่สุด คราวนี้นางฝันถึงคนที่นางฆ่าไปแล้ว พวกเขาเต็นร่ำรอบตัวนาง ล้อเลียนนาง หยิกนาง ขณะที่นางพาดพันดาบเข้าใส่ นางพันพวกนั้นทุกคนเป็นริ้วๆ เปื้อนเลือด แต่

พวกเขาที่ยังกลุ่มรวมอยู่รอบตัว...ทั้งแซ็กเวล, ที่เมียน และพิก อ้อ แล้วก็เรนดิลล์ ทาร์ลี ด้วย กับวารโก ไฮต และรอนเน็ต คอนนิงตัน แดง รอนเน็ตคียบดอกกุหลาบไว้ระหว่างนิ้ว พอเขายื่นมันให้นาง นางกลับตัดมือ เขาขาด

นางตื่นขึ้นด้วยเหงื่อโชกกาย และใช้เวลาตลอดคืนที่เหลือขดตัวอยู่ใต้ผ้าคลุมไหล่ ฟังเสียงฝนที่ตกกระทบดาดฟ้าเรือเหนือศีรษะ คือนั่นอากาศเลวร้าย นางได้ยินเสียงฟ้าร้องไกลๆ เป็นครั้งคราว และนึกถึงเรือของชาวบราวอสที่แล่นออกไปกับกระแสน้ำขึ้นยามค่ำลำนั้น

เช้าวันรุ่งขึ้น นางไปที่ท่านเหม็นอีกครั้ง ปลุกหญิงเจ้าของผู้สกปรกรุงรัง และจ่ายเงินค่าใส่กรอกมันแยม ขนมปังปิ้ง เหล้าองุ่นครึ่งจอก น้ำต้มหนึ่งเหยือก และถ้วยสะอาดสองใบ หญิงผู้นั้นหรีตาดูเบรียนน์ขณะที่นางยกน้ำขึ้นตั้งเตา “ท่านคือคนตัวใหญ่ที่ไปกับดึกผู้คล่องแคล่ว ข้าจำได้ เขาโกงท่านหรือ”

“เปล่า”

“ข่มขืนท่านหรือ”

“เปล่า”

“ขโมยม้าท่านหรือ”

“เปล่า เขาถูกพวกนอกกฎหมายฆ่าตาย”

“พวกนอกกฎหมายหรือ” นางดูยากรู้อยากเห็นมากกว่าจะตกใจ “ข้าคิดอยู่เสมอว่าดึกอาจโดนแขวนคอ หรือไม่ก็ถูกส่งไปที่ผากำแพงโน่น”

พวกนางกินขนมปังปิ้งและใส่กรอกครึ่งหนึ่ง พื่อดริก เพ็นน กินกล้วยน้ำรสเหล้าองุ่น ส่วนเบรียนน์ดื่มเหล้าองุ่นผสมน้ำที่ละนิดและนึกสงสัยว่าเหตุใดนางจึงมาที่นี่ ไฮล์ ฮันต์ ไม่ใช่ฮั้วคินที่แท้จริง ใบหน้าชื่อสัตย์ของเขาเป็นเพียงหน้ากากของพวกละครใบ้ ข้าไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเขา ข้าไม่ต้องการการปกป้องจากเขา และข้าไม่ต้องการเขา นางบอกตัวเอง บางทีเขาอาจไม่มาด้วยซ้ำ ที่บอกให้ข้ามาพบเขาที่นี่ก็เป็นแค่การเล่นตลกอีกเรื่องเท่านั้น

นางกำลังลุกขึ้นจะไปพอดีเมื่อเซอร์ไฮล์มาถึง “ท่านหญิงของข้า พื่อดริก” เขาเหลือบดูจอก จาน และใส่กรอกที่กินไปครึ่งหนึ่งและกำลังเย็นลงในแอ่ง

ไข่มัน พูดว่า “ให้ตายเถอะ ข้าหวังว่าเจ้าไม่ได้กินอาหารที่นั่นนะ”

“เราจะกินอะไรไม่เห็นเกี่ยวกับท่าน” เบรียนน์พูด “ท่านพบลูกพี่ลูกน้องของท่านหรือเปล่า เขาบอกอะไรบ้าง”

“มีคนอื่นชานดอร์ คลิเกน ครั้งสุดท้ายที่ซอลต์แพนส์ วันที่มีการปล้นจากนั้นเขาขี่ม้าไปทางตะวันตก ไปตามแม่น้ำสามง่าม”

นางชมวดคิ้ว “แม่น้ำสามง่ามยาวมาก”

“ใช่ แต่ข้าคิดว่าหมาของเราคงไปไม่ไกลจากปากแม่น้ำมากนักหรอก ดูเหมือนว่าเวสเทออสหมดเสน่ห์สำหรับเขาแล้ว ที่ซอลต์แพนส์เขาเที่ยวหาเรือลำหนึ่ง” เซอร์ไฮล์ดิงม้วนหนังสือออกมาจากรองเท้าบูต ผลักไม้กรอกไปข้างหนึ่ง แล้วคลี่มันออก ปรากฏว่าเป็นแผนที่แผ่นหนึ่ง “สุนัขล่าเนื้อฆ่าคนของพี่ชายเขาตายไปสามคนที่เรือนพักแรมเก่าตรงทางแยก ตรงนี้เขานำคนเข้าไปลั่นซอลต์แพนส์ ตรงนี้” เขาเคาะนิ้วลงที่ซอลต์แพนส์ “เขาอาจติดกับก็ได้ เพราะพวกเพรียอยู่ที่ทวินส์ตรงนี้ ส่วนดาร์ริกับฮาร์เรนฮอลอยู่ทางใต้ข้ามแม่น้ำสามง่ามไป ทางตะวันตกเขาจะเจอพวกเบลล์กั๊ดกับแบร์ริเคนสู้กันอยู่ ส่วนลอร์ดเรนดิลล์อยู่ที่เมเดนพูลนี่ ถนนที่ไปแคว้นหุบเขาก็ถูกปิดเพราะหิมะต่อให้เขาผ่านพวกชนบนภูเขาไปได้ก็ตาม แล้วหมาตัวหนึ่งจะไปไหนได้”

“ถ้าเขาอยู่กับดอนแดร์เรียน...”

“เขาไม่ได้อยู่ อลินแนใจเรื่องนี้ คนของดอนแดร์เรียนกำลังหาตัวเขาอยู่เหมือนกัน พวกนั้นประกาศว่าตั้งใจจะแขวนคอเขาสำหรับเรื่องที่เขาทำที่ซอลต์แพนส์ พวกนั้นไม่มีส่วนร่วมด้วย แต่ลอร์ดเรนดิลล์ป่าวประกาศว่าพวกนั้นมีส่วน โดยหวังจะทำให้พวกเขาบ้านเป็นปรปักษ์กับเบริคและพี่น้องของเขา เขาจะไม่มีวันจับลอร์ดสายฟ้าคนนี้ได้ตราบดีที่พวกเขาบ้านยังปกป้องเขาอยู่ และยังมีคนอื่นอีกกลุ่มหนึ่ง หัวหน้าเป็นสตรีชื่อสโตนฮาร์ท...ผู้รักของลอร์ดเบริค ตามที่มีคนพูดกัน ว่ากันว่านางถูกพวกเพรียจับแขวนคอ แต่ดอนแดร์เรียนจูบนาง ทำให้นางกลับฟื้นคืนชีพ และตอนนี้นางจะไม่ตายอีก ดอนแดร์เรียนก็เหมือนกัน” เบรียนน์พิจารณาดูแผนที่ “ถ้ามีคนเห็นคลิเกนเป็นครั้งสุดท้ายที่ซอลต์แพนส์ นั่นก็จะเป็นที่ที่เราจะพบร่องรอยของเขา”

“ไม่มีใครเหลืออยู่ที่ซอลต์แพนส์แล้ว นอกจากอัศวินเผ่าคนหนึ่ง”

หลบซ่อนอยู่ในปราสาทของเขา อลินบอก”

“ถึงอย่างนั้น ที่นั่นก็ควรเป็นที่ที่จะเริ่มต้น”

“มีชายคนหนึ่ง” เซอร์ไฮล์บอก “เป็นนักบวช เขาผ่านเข้าประตูของข้า
มาในวันก่อนที่เจ้าจะมาถึง เขาชื่อเมอร์ริบด์ เกิดและโตแถวแม่น้ำ และรับใช้
อยู่ที่นี้มาตลอดชีวิต พຽງนี้เขาจะออกเดินทางตามที่เคย โดยจะแวะที่ซอลต์-
แพนส์เสมอ เราควรไปกับเขา”

เบรียนหนึ่งเงยหน้าขึ้นทันที “เราหรือ”

“ข้าจะไปกับเจ้า”

“ไม่ได้”

“งั้น ข้าจะไปซอลต์แพนส์กับนักบวชเมอร์ริบด์ เจ้ากับพ็อดริกจะไป
ที่ไหนก็ช่างหัวเจ้า”

“ลอร์ดแรนดิลล์สั่งให้ท่านตามข้าอีกหรือไร”

“เขาสั่งให้ข้าอยู่ห่างๆเจ้า ลอร์ดแรนดิลล์มีความเห็นว่าเจ้าอาจจะ
รู้ประสาหมากขึ้นถ้าโดนข่มขืนหนักๆสักที”

“งั้นท่านจะไปกับข้าทำไม”

“ไปทำอย่างที่ว่าไง หรือไม่ก็กลับไปเฝ้าประตูตามเดิม”

“ถ้านายของท่านสั่ง...”

“เขาไม่ใช่ นายของข้าอีกต่อไปแล้ว”

คำตอบนั้นทำให้นางตะลึง “ท่านพ้นจากการรับใช้เขาแล้วหรือ”

“ท่านลอร์ดบอกข้าว่าเขาไม่ต้องการดาบของข้า หรือความอวดดีของข้า
อีกต่อไป ซึ่งรวมๆแล้วมันก็คือเรื่องเดียวกันนั่นแหละ ตั้งแต่นี้ไปข้าจะสนุก
กับชีวิตผจญภัยของอัศวินพเนจร...แต่ถ้าเราหาซานซา สตาร์ค พบเข้าจริง ๆ
ข้าฝันว่าเราจะได้รับรางวัลอย่างงาม”

ทองคำกับที่ดิน นั่นคือสิ่งที่เขามองเห็นในเรื่องนี้ “ข้าตั้งใจจะช่วย
เด็กสาวผู้นั้น ไม่ได้คิดขายเธอ ข้าให้สัตย์สาบานไว้แล้ว”

“ข้าจำไม่ได้ว่าข้าสาบานไว้ด้วยนี่”

“นั่นคือเหตุผลว่าทำไมท่านถึงมากับข้าไม่ได้”

เช้าวันรุ่งขึ้น พวกนางออกเดินทางขณะที่ดวงอาทิตย์กำลังขึ้น

เป็นขบวนที่แปลกพิลึก เซอร์ไฮล์มีน้ำน้ำตาลแดง เบรียนน์ขึ้นนางม้าตัวสูงสี่เทาของนาง พ็อดริก เพย์น นั่งคร่อมัวตัวตอนหลังแอน ส่วนนักบวชเมอริวัลด์เดินถือไม้เท้ายาวอยู่ข้างๆ พวกนาง นำหน้าลาตัวเล็กกับสุนัขตัวโต ลานันบรรทุกลัมภาระหนักอึ้งจนเบรียนน์นึกหัวน้ๆ ว่าหลังมันอาจจะหัก “อาหารสำหรับคนจนกับผู้หิวโหยที่ดินแดนลุ่มแม่น้ำ” นักบวชเมอริวัลด์บอกพวกนางที่ประตูเมืองเมเดนพูล “เมล็ดพืช ลูกนัทกับผลไม้แห้ง ข้าวโอ๊ตต้ม แป้งสาลี ขนมปังข้าวบาร์เลย์ เนยแข็งสี่เหลี่ยมสามก้อนกลมจากเรือนพักแรมข้างประตูคนโง่ ปลาเค็มเค็มสำหรับตัวข้า เนื้อแกะเค็มสำหรับเจ้าหมา...อ้อ และเกลือด้วย หัวหอม แครอท หัวเทอร์นิป ถั่วสองกระสอบ ข้าวบาร์เลย์สี่กระสอบ ลัมเก้ากระสอบ ข้ามีจุดอ่อนเรื่องลัม ข้าขอสารภาพ ข้าได้ลัมพวกนี้มาจากทะเลสาบ และกลัวว่าจะเป็นชุดสุดท้ายที่ข้าจะได้กินจนกว่าจะถึงฤดูใบไม้ผลิ”

เมอริวัลด์เป็นนักบวชที่ไม่มีวิหารประจำ ตามลำดับชั้นทางศาสนาแล้ว เขาสูงกว่าพวกพี่น้องขอทานเพียงชั้นเดียว มีนักบวชแบบเขาหลายร้อยคน เป็นพวกที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าเก่าขาด งานที่ต่ำต้อยของพวกเขาคือเดินย้ายจากหมู่บ้านเล็กกระจัดย่อยแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง เพื่อประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์ พิธีแต่งงาน และการอภัยบาป คนที่เขาไปเยือนได้รับการคาดหวังว่าต้องหาอาหารมาเลี้ยงดูและให้ที่พัก แต่คนส่วนใหญ่ก็ยกจนพอๆ กับเขา เมอริวัลด์จึงไม่อาจจรรออยู่ที่หนึ่งที่ได้ได้นานเกินไปได้โดยไม่ทำความลำบากแก่เจ้าบ้าน บางครั้งเจ้าของเรือนพักแรมใจอารีจะอนุญาตให้เขานอนในครัวหรือคอกม้า และมีวิหารกับป้อมที่มั่น และแม้แต่ปราสาทสองสามแห่งที่เขารู้ว่าจะได้รับการต้อนรับด้วยไมตรี ในที่ที่ไม่มีสถานเช่นนั้นอยู่ใกล้ เขาก็จะนอนใต้ต้นไม้หรือพุ่มไม้ “มีพุ่มไม้ดี ๆ อยู่มากในดินแดนลุ่มแม่น้ำ” เมอริวัลด์ว่า “ดีที่สุดต้องเป็นพุ่มไม้อายุมาก ๆ ถ้าได้แบบร้อยปีก็สุดยอดไม่มีอะไรสู้ ในพุ่มไม้แบบนั้นคนเรานอนได้อุ่นสบายดีนักเหมือนนอนในเรือนพักแรม และยังไม่ต้องกลัวพวกตัวเรือดมากเท่าด้วย”

นักบวชผู้น่าอนไม่ออกเขียนไม่ได้ เขาสารภาพอย่างหน้าซึ้งระหว่างทาง แต่เขารู้จักบทสวดภาวนาราวร้อยบท และท่องข้อความยาวๆ จาก *ดาวเจ็ดแฉก*

ได้ชื่นใจ ซึ่งก็เพียงพอแล้วสำหรับใช้งานตามหมู่บ้าน ใบหน้าของเขามีรอยแผลเป็น และกร้านลม ผสมสีเทาตกหนา หางตามีรอยยับย่น แม้จะเป็นคนร่างใหญ่ สูงหกฟุต แต่วิธีที่เขาเดินก้มงอไปข้างหน้าทำให้ดูเหมือนเตี้ยกว่าที่เป็นจริงมาก มือใหญ่หยาบเหมือนหนังสัตว์ ขอนิ้วแดง และมีขีดติดใต้เล็บ เขามีเท้าที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่เบรียนน์เคยเห็น เปลือยเปล่า ดำ และแข็งราวกับเขาสัตว์

“ข้าไม่เคยสวมรองเท้ามาเลยสักปีแล้ว” เขาบอกเบรียนน์ “ในปีแรก ข้ามีแผลพุพองมากกว่าที่ข้ามีนิ้วเท้าเสียอีก ฝ่าเท้าก็เลือดไหลเหมือนหมูเวลาเหยียบก้อนหินแข็งๆ แต่ข้าสวดภาวนาและเทพช่างรองเท้าบนโน้นก็เปลี่ยนหนังของข้าให้กลายเป็นหนังสัตว์”

“ไม่มีเทพช่างรองเท้าบนโน้นนี่” พ็อดริกพูด

“มีสิ พ่อหนุ่ม...แต่เจ้าอาจเรียกท่านด้วยชื่ออื่น บอกข้าสิ ในบรรดาทวยเทพทั้งเจ็ด เจ้ารักองค์ไหนมากที่สุด”

“เทพนักรบ” พ็อดริกตอบโดยไม่ลังเลแม้แต่วันที่เดียว

เบรียนน์กระแอม “ที่อีเวนพอลล์ นักบวชของพ่อข้าพูดเสมอว่ามีเทพเพียงองค์เดียวเท่านั้น”

“เทพองค์เดียวมีเจ็ดภาค เป็นเช่นนั้น ท่านหญิงของข้า และท่านทำถูกแล้วที่พูดออกมาเช่นนั้น แต่ความลึกลับแห่งทวยเทพทั้งเจ็ดผู้เป็นหนึ่งเดียวไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับชาวบ้านธรรมดาที่จะเข้าใจ และข้าก็ไม่ได้เป็นอะไรเลย ถ้าไม่ใช่คนธรรมดา ข้าจึงพูดถึงทวยเทพทั้งเจ็ด” เมอร์ริลด์หันกลับไปหาพ็อดริก “ข้าไม่เคยพบเด็กผู้ชายคนไหนที่ไม่รักเทพนักรบ แต่ข้าแก่แล้ว และด้วยความที่แก่ ข้าก็เลยรักเทพช่างเหล็ก ถ้าไม่มีงานของท่าน เทพนักรบจะปกป้องสิ่งใดเล่า ทุกเมืองมีช่างเหล็ก และทุกปราสาทด้วย ช่างเหล็กทำคันไถที่เราต้องใช้ปลูกพืช ทำตะปูที่เราใช้ต่อเรือ ทำเกือกเหล็กเพื่อช่วยรักษาเกือกม้าที่ซื้อสัตว์ของเรา ทำดาบที่วาวับให้ลอร์ดของเรา ไม่มีใครสงสัยในคุณค่าของช่างเหล็ก ดังนั้นเราจึงตั้งชื่อเทพองค์หนึ่งในเจ็ดนี้เพื่อเป็นเกียรติแก่พวกเขา แต่เราก็อาจเรียกท่านว่าเทพชาวไร่หรือเทพชาวประมง เทพช่างไม้ หรือเทพช่างรองเท้า ก็ได้เหมือนกัน ท่านจะทำงานอะไรก็ไม่สำคัญ ที่สำคัญคือท่านทำงานเทพบิดาปกครอง เทพนักรบต่อสู้ เทพช่างเหล็กทำงานใช้แรง พวกท่านทำงาน

ร่วมกันเพื่อทุกอย่างที่ถูกต้องเหมาะสมสำหรับคนเรา เทพช่างร้องเท้าเป็นภาคหนึ่งของเทพช่างเหล็กเช่นเดียวกับที่เทพช่างเหล็กเป็นภาคหนึ่งของหัวหน้าทวยเทพ เทพช่างร้องเท้านี้แหละที่ได้ยินคำสวดภาวนาของข้าและเยียวยาเท้าข้า”

“ทวยเทพมีเมตตา” เซอร์ไฮล์พูดเสียงแห้ง “แต่เหตุใดต้องลำบากทวยเทพด้วย ในเมื่อท่านอาจสวมร้องเท้าเสียก็ได้”

“การเดินทางเปล่าเป็นการใช้โทษบาปของข้า แม้แต่นักบวชผู้ศักดิ์สิทธิ์ก็ยังเป็นคนบาปได้ และเนื้อหนังมังสาของข้าก็อ่อนแอเท่าที่จะอ่อนแอได้ ข้าเคยเป็นหนุ่มที่เต็มเปี่ยมด้วยพลัง และพวกสาว ๆ...นักบวชคนหนึ่งอาจดูกล้าหาญราวกับเจ้าชายได้ ถ้าเขาเป็นชายเพียงคนเดียวที่ทำงานรู้จักที่เคยเดินทางจากหมู่บ้านของท่านไกลกว่าหนึ่งไมล์ ข้าจะท่องข้อความจาก ดาวเจ็ดแฉกให้พวกนางฟัง เล่มที่ได้ผลที่สุดคือเล่มสาวพรหมจรรย์ โอ ข้าเป็นคนชั่วช้านัก ก่อนที่จะโยนรองเท้าทิ้ง ข้าละอายยิ่งเมื่อนึกถึงสาวพรหมจรรย์ทุกคนที่ข้าพราความบริสุทธิ์”

เบรียนหนึ่งกระสับกระส่ายอยู่บนอานม้า ใจประหวั่นถึงค่ายพักเชิงกำแพงของไฮการ์เดิน และเงินพดด้วงที่เซอร์ไฮล์กับคนอื่น ๆ วางเต็มพื้นเพื่อดูว่าใครจะได้หลับนอนกับนางเป็นคนแรก

“เรากำลังหาเด็กสาวคนหนึ่ง” พ็อดริก เพ็ยน เผยความลับ “เป็นเด็กสาวจากตระกูลสูง อายุสิบสามปี ผมสีน้ำตาลแดง”

“ข้าเข้าใจว่าพวกท่านกำลังตามหาพวกนอกกฎหมาย”

“พวกนั้นด้วย” พ็อดริกยอมรับ

“ผู้เดินทางส่วนมากทำทุกอย่างที่จะหลีกเลี่ยงคนพวกนั้น” นักบวชเมอริวัลด์บอก “แต่พวกท่านกลับตามหาพวกมัน”

“เราตามหาคนนอกกฎหมายแค่คนเดียว” เบรียนหนึ่งพูด “สุนัขล่าเนื้อ”

“เซอร์ไฮล์ก็บอกข้าอย่างนั้น ขอทวยเทพทั้งเจ็ดช่วยพวกเจ้าด้วยเถอะแม่หนู คนพูดกันว่าเขาทิ้งทารกที่ถูกฆ่าอย่างทารุณกับสาวที่ถูกข่มขืนไว้ข้างหลังเป็นทาง หมาบ้าแห่งซอลด์แพลนส์ ข้าได้ยินคนเรียกเขาอย่างนั้น คนตีๆจะต้องการอะไรจากคนแบบนั้นกัน”

“เด็กสาวที่พ้อตริกพูดถึงอาจอยู่กับเขาก็ได้”

“จริงหรือ ถ้าเช่นนั้นเราก็ต้องสวดภาวนาเพื่อเด็กที่น่าสงสารคนนี้แล้ว”

และเพื่อข้าด้วย เบรียนน์นึก คำสวดภาวนาสำหรับข้าด้วย ขอเทพหญิงชราจงชูตะเกียงของท่านและนำทางข้าไปสู่ท่านหญิงชานชาด้วยเถิด และขอเทพนักษัตรมอบผละกำลังให้แขนข้า เพื่อข้าจะได้ต่อสู้ปกป้องนาง แต่นางไม่ได้พูดถ้อยคำนั้นออกมาดังๆ ต้องไม่ใช่ที่ไฮล์ ฮันต์ อาจได้ยินและล่อเลียนความอ่อนแอแบบสตรีของนาง

ในเมื่อนักบวชเมอริวัลด์เดินเท้าและลาของเขาแบกสัมภาระหนักเช่นนั้น การเดินทางจึงไปได้ช้าตลอดวันนั้น พวกนางไม่ได้ใช้ถนนสายหลักที่มุ่งไปทางตะวันตก ถนนที่ครั้งหนึ่งเบรียนน์เคยเดินทางไปกับเซอร์เจมี ตอนที่มาอีกทางหนึ่งแล้วพบว่าเมเดนพูลถูกปล้น ทั้งเมืองเต็มไปด้วยซากศพ พวกนางเดินทางมุ่งตะวันตกเฉียงเหนือแทน เลียบชายฝั่งอ่าวบูไปตามเส้นทางคดเคี้ยวและเล็กเสียดจนมันไม่ปรากฏอยู่บนแผนที่หนังแกะอันล้ำค่าของเซอร์ไฮล์ทั้งสอง ผีน เนินเขาสูงชัน หนองน้ำสีดำคล้ำ และป่าสนของแหลมกรงเล็บแตกไม่มีให้เห็นทางด้านนี้ของเมเดนพูล ดินแดนที่พวกนางเดินทางผ่านไปในนี้เป็นพื้นที่ต่ำและเปียกแฉะ เป็นที่รกร้างที่มีเนินทรายและบึงน้ำเค็มใต้โค้งฟ้าสีเทาอมน้ำเงินอันกว้างใหญ่ไพศาล ถนนมักหายเข้าไปท่ามกลางพงอ้อและบึงที่น้ำท่วมขังน้ำขึ้น แล้วไปโผล่อีกที่ไกลออกไปหนึ่งไมล์ข้างหน้า เบรียนน์รู้ว่าหากไม่มีเมอริวัลด์มาด้วย พวกนางต้องหลงทางอย่างแน่นอน พื้นดินมักจะอ่อนยวบ ดังนั้นบางแห่งนักบวชจะเดินนำหน้า โดยใช้ไม้เท้ากระทุ้งพื้นเพื่อให้แน่ใจก่อนย่างเหยียบ ไม่มีต้นไม้สักต้นในรัศมีหลายโยชน์ มีแต่ทะเล ท้องฟ้า และทราย

ไม่มีดินแดนแห่งไหนจะแตกต่างจากทาร์ธได้มากไปกว่านี้อีกแล้ว ทาร์ธมีภูเขาและน้ำตก ทุ่งหญ้าบนที่สูง และหุบเขาที่มีร่มเงาปกคลุม แต่เบรียนน์คิดว่าที่นี้ก็เป็นแบบของมันเอง พวกนางข้ามลำธารที่ไหลเอื่อยลึบกว่าสายที่มีชีวิตชีวาด้วยกบและจิ้งหรีด มองดูนกทะเลล่องลมอยู่สูงเหนืออ่าว ได้ยินนกแซนด์ไปเปอร์ร้องท่ามกลางเนินทราย ครั้งหนึ่งมีสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งวิ่งตัดหน้า ทำให้สุนัขของเมอริวัลด์เห่าอย่างดุเดือด

และมีผู้คนด้วย บางคนอยู่ในบ้านดินโคลนและฟางปลูกอยู่ที่ท่ามกลาง

พงอ้อ บางคนตกปลาอยู่ในอ่าวด้วยเรือกลมลำเล็ก ๆ ทำด้วยหนังสัตว์ และสร้างบ้านบนเสาไม้้งอนแน่นเหนือเนินทราย ดูเหมือนว่าส่วนใหญ่จะอยู่โดยลำพัง พันสายตาบ้านเรือนของมนุษย์อื่นนอกจากของตน พวกเขาส่วนใหญ่ดูจะเป็นชาวบ้านที่ขลาดอาย แต่พอใกล้เที่ยง เจ้าหมาเริ่มเห่าอีกครั้ง มีสตรีสามคนโผล่ออกมาจากพงอ้อ นำตะกร้าสานใส่หอยกาบจนเต็มมาให้เมอร์วัลด์ เขามอบส้มผลหนึ่งให้แต่ละคนเป็นการตอบแทน แม้ว่าหอยกาบจะมีอยู่ดาษดื่นราวกับโคลนในพื้นที่แถบนี้ และส้มเป็นของหายากและราคาแพงสตรีคนหนึ่งชรามากแล้ว อีกคนหนึ่งท้องแก่ และอีกคนยังเป็นเด็กสาวที่สดใสและสวยงามราวกับดอกไม้ในฤดูใบไม้ผลิ เมื่อเมอร์วัลด์นำสตรีทั้งสามเดินทางออกไปเพื่อฟังคำสารภาพบาป เซอร์ไฮล์หัวเราะหิๆ พูตว่า “ดูเหมือนมีทวยเทพเดินมากับเราด้วย...อย่างน้อยก็เทพสาวพรหมจรรย์ เทพมารดา และเทพหญิงชรา” พ็อดริกทำหน้าที่ตวงจนเบรียนน์ต้องบอกเขาว่าไม่ใช่ ทั้งสามเป็นเพียงสตรีชาวบึงเท่านั้น

หลังจากนั้น เมื่อพวกนางเดินทางกันต่อ เบรียนน์หันไปหานักบวชเอ่ยว่า “คนพวกนี้อยู่ห่างจากเมเดนพูลระยะขี่ม้าไม่ถึงหนึ่งวัน แต่การต่อสู้กลับไม่ได้แต่ต้องพวกเขาเลย”

“พวกนี้แทบไม่มีอะไรให้แต่ต้อง ท่านหญิงของข้า สมบัติของพวกเขา มีแต่หอยกับหินและเรือหนัง อาวุธที่ดีที่สุดคือมีดเหล็กสนิมเขรอะ พวกนี้เกิดมา มีชีวิต รัก แล้วก็ตาย พวกเขารู้ว่าลอร์ดมุทันเป็นผู้ปกครองดินแดนที่เขาอยู่ แต่น้อยคนนักที่เคยเห็นเขา และริเวอร์รันกับคิงส์แลนด์เป็นแค่ชื่อสำหรับคนพวกนี้”

“แต่พวกเขารู้จักทวยเทพ” เบรียนน์พูด “ข้าคิดว่านั้นเป็นงานของท่านนานเท่าไทรแล้วที่ท่านท่องอยู่ในดินแดนลุ่มแม่น้ำนี้”

“อีกไม่นานก็จะครบสี่สิบปี” นักบวชตอบ และสุนัขของเขาก็เห่าเสียงดังออกมาครั้งหนึ่ง “จากเมเดนพูลกลับไปเมเดนพูล การเดินทางเป็นวงกลมของข้าใช้เวลาราวครึ่งปี และบ่อยครั้งที่นานกว่านั้น แต่ข้าจะไม่พูดว่าข้ารู้จักแม่น้ำสามง่าม ข้าเห็นปราสาทของพวกลอร์ดผู้ยิ่งใหญ่เพียงแวบๆ จากไกลๆ แต่ข้ารู้จักเมืองที่เป็นตลาดและป้อมที่มั่น พวกหมู่บ้านที่เล็กเกินกว่าจะมีชื่อ

พุ่มไม้ เนินเขา ลำธารเล็กๆที่คนกระหายน้ำดื่มได้ และถ้าที่จะเข้าไปพักได้ ถนนที่พวกเขาบ้านใช้ เส้นทางคดเคี้ยวมีแต่โคลนที่ไม่ปรากฏอยู่ในแผนที่ แผ่นใด ข้าก็รู้จัก” เขาหัวเราะหึหึ “ข้าควรรู้จักสิ เพราะเท้าของข้าเข้าไปทุกตารางนิ้ว กว่าสิบเที่ยวแล้ว”

ถนนเล็กๆเป็นถนนที่พวกนอกกฎหมายใช้ และถ้าก็เป็นทีที่เหมาะสมสำหรับคนที่ถูกตามล่าจะซ่อนตัว ความหวาดระแวงวูบหนึ่งทำให้เบรียนหนักสงสัยว่าเซอร์ไฮล์รู้จักชายผู้นี้ดีเพียงใด “มันต้องเป็นชีวิตที่เดียวดายที่เดียว ท่านนักบวช”

“ทวยเทพทั้งเจ็ดอยู่กับข้าเสมอ” เมอร์บัลด์พูด “และข้ามีผู้รับใช้ที่ชื่อลัสตีย์ กับเจ้าหมา”

“สุนัขของท่านมีชื่อไหม” พ็อดริก เพย์น ถาม

“มันต้องมีสิ” เมอร์บัลด์ตอบ “แต่มันไม่ใช่หมาของข้า ไม่ใช่”

สุนัขเห่าและกระดิกหาง มันเป็นสุนัขตัวใหญ่ขนนุ่ง หนักราวสิบสโตน เป็นอย่างน้อย แต่ท่าทางเป็นมิตร

“แล้วใครเป็นเจ้าของมันล่ะ” พ็อดริกถาม

“อ้าว ก็ตัวมันเองนะสิ และทวยเทพทั้งเจ็ดด้วย ส่วนชื่อนั้น มันไม่ได้บอกข้าว่าชื่ออะไร ข้าเลยเรียกมันว่าเจ้าหมา”

“อ้อ” เห็นได้ชัดว่าพ็อดริกงุนงงกับหมาที่ชื่อเจ้าหมา เด็กชายขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า “ข้าก็เคยมีหมาอยู่ตัวหนึ่งตอนที่ข้ายังเด็ก ข้าเรียกมันว่าฮีโร่”

“มันเป็นหรือ”

“มันเป็นอะไร”

“วีรบุรุษนะ”

“เปล่า แต่มันเป็นหมาที่ดี มันตายแล้ว”

“เจ้าหมาช่วยให้ข้าเดินตามถนนได้อย่างปลอดภัย แม้แต่ในเวลาที่ยากลำบากอย่างนี้ ไม่มีหมาป่าหรือคนนอกกฎหมายกล้ามาทำร้ายข้าเมื่อมีเจ้าหมาอยู่ข้างกาย” นักบวชขมวดคิ้ว “ระยะหลังนี้พวกหมาป่าน่ากลัวขึ้นมา มีอยู่หลายแห่งที่คนคนเดียวอาจพوهاتันไม่สำหรับนอนค้างได้ ตลอดชั่วชีวิตที่

ผ่านมาของข้า หมาป่าฝูงใหญ่ที่สุดที่ข้าเคยเห็นมีไม่เกินสิบสองตัว แต่เดี๋ยวนี้ฝูงใหญ่ๆ ที่ท่องอยู่ตามแม่น้ำสามง่ามมีจำนวนเป็นหลายร้อยตัว”

“ท่านเคยพบพวกมันกับตัวเองบ้างหรือไม่” เซอร์ไฮล์ธาม

“ยังไม่เคย ทวยเทพทั้งเจ็ดช่วยข้าไว้ แต่ข้าได้ยินเสียงพวกมันตอนกลางคืน และมากกว่าหนึ่งครั้งด้วย มีเสียงมากมาย...เสียงที่ทำให้เลือดในตัวแข็งได้ แม้แต่เจ้าหมาย้งตัวลั่น เจ้าหมาที่เคยฆ่าหมาป่ามาแล้วสิบสองตัว” เขาสูบหัวสุนัขอย่างรักใคร่ “บางคนจะบอกท่านว่าหมาพวกนั้นเป็นปีศาจ จำฝูงเป็นหมาตัวเมียร่างมहीมา เดินย่องเห็นเป็นเงาตะคุ่มสี่เท้าตัวใหญ่ พวกเขาจะบอกท่านว่าเป็นที่รู้กันว่ามันตัวเดียวเคยล้มออร์โธคส์ได้ และไม่มีกับดักหรือตาข่ายที่โหดร้ายตัวมันไว้ได้ มันไม่กลัวทั้งดาบและไฟ ฆ่าตัวผู้ตัวใดก็ตามที่พยายามขึ้นขี่มัน และไม่กินเนื้ออะไรนอกจากเนื้อคน”

เซอร์ไฮล์ ฮันต์ หัวเราะ “ดูท่านทำลี ท่านนักบวช ตาของพืดริกที่นำส่งสารโตเท่าไรโต้มแล้ว”

“ไม่ใช่สักหน่อย” พืดริกพูดอย่างไม่พอใจ เจ้าหมาเห่าขึ้นมา

คืนนั้นพวกนางตั้งค่ายพักแรมอันหนาวเย็นที่เนินทราย เปรียนหลังพืดริก เดินไปตามชายฝั่งเพื่อหาไม้ที่ลอยน้ำมาก่อไฟ แต่เขากลับมามีมือเปล่า มีโคลนเลอะขึ้นมาถึงเข่า “น้ำลงหมดแล้ว ท่านเซอร์ ท่านหญิงของข้า ไม่มีน้ำ มีแต่โคลน”

“อย่าล่งไปในโคลนนะไอ้หนู” นักบวชเมอร์ริวัลด์บอก “โคลนไม่ชอบคนแปลกถิ่น ถ้าเจ้าเดินไปผิดที่ มันจะเปิดออกแล้วกลืนเจ้าลงไป”

“มันก็แค่โคลน” พืดริกยืนกราน

“จนกว่ามันจะเข้าไปอุดอยู่เต็มปากเจ้า และคืบคลานเข้าไปในจมูก ตอนนั้นแหละมันคือความตาย” เขายิ้มเพื่อให้คำพูดเขาฟังน่าสยดสยองน้อยลง “เซ็ดโคลนนั่นเสีย แล้วมากินส้มสักชิ้นลี ฟอหนุ่ม”

วันรุ่งขึ้นก็คล้ายเดิม พวกนางกินปลาเค็มและส้มเป็นอาหารเช้า และออกเดินทางก่อนดวงอาทิตย์จะขึ้นเต็มดวง ท้องฟ้าเบื้องหลังพวกนางเป็นสีชมพู ส่วนเบื้องหน้าเป็นสีม่วง เจ้าหมาวิ่งนำขบวน คอยดมตามพงอ้อทุกแห่ง ประเดี๋ยวๆ ก็หยุดฉับหนึ่งเสียที ดูเหมือนมันจะรู้จักทางดีพๆ กับเมอร์ริวัลด์

เสียงร้องของนกทะเลดังฝ่าอากาศยามเช้าขณะที่กระแสน้ำซัดเข้าฝั่ง

ใกล้เที่ยง พวกนางหยุดกันที่หมู่บ้านเล็กๆ ซึ่งเป็นแห่งแรกที่พบ หมู่บ้านนี้มีบ้านบนเสาไม้แปดหลังปลูกอยู่เหนือลำธารสายเล็กๆ พวกผู้ชายออกไปจับปลาในเรือกลมลำเล็ก พวกผู้หญิงและเด็กชายพากันไต่บันไดเชือกที่ห้อยต้องแตงลงมายืนล้อมนักบวชเมอริวัลด์เพื่อสวดภาวนา หลังเสร็จการสวดภาวนา เขาก็ฟังการสารภาพบาป แล้วมอบหัวเทอร์นิปีให้สองสามหัว ถ้ากระสอบหนึ่งและส้มที่มีค่าของเขาสองผล

เมื่อออกเดินทางต่อ นักบวชกล่าวว่า “เราควรจัดเวรยามกันคืนนี้ สหายของข้า พวกชาวบ้านบอกว่าเห็นพวกจรจัดสามคนที่ยาวด้อมๆ มองๆ แถวเนินทราย ทางตะวันตกของหอคอยเฝ้ายามเก่า”

“แค่สามหรือ” เซอร์ไฮลีย์ม “สามก็หวานหมูสำหรับแม่หญิงนักดาบของเรานะสิ พวกนั้นไม่น่าจะมารบกวนคนที่มีอาวุธหรอกนะ”

“นอกเสียจากว่าพวกเขา กำลังจะอดตาย” นักบวชบอก “ที่หนองน้ำเหล่านี้มีอาหาร แต่เฉพาะสำหรับคนที่มีตารูจักหาเป็น พวกนั้นเป็นคนแปลกถิ่นที่นี่ พวกที่รอดตายมาจากศึกสงคราม ถ้าพวกเขาหักทลายเรา ท่านเซอร์ ข้าขอร้องท่าน ปล่อยให้ข้าจัดการพวกนั้นเอง”

“ท่านจะทำอะไรกับพวกเขาหรือ”

“ให้อาหาร ขอให้เขาสารภาพบาป ข้าจะได้อภัยบาปให้ เชิญเขามากับเราไปที่เกาะเจียบ”

“นั่นเท่ากับเชิญเขาปาดคอเราตอนหลับตีๆ นี้เอง” ไฮลีย์ ฮันต์ ตอบ “ลอร์ดแรนดิลล์มีวิธีจัดการกับพวกจรจัดที่ดีกว่านี้... ด้วยเหล็กกล้ากับเชือกป่าน”

“ท่านเซอร์ ท่านหญิงของข้า” พ็อดริกพูด “พวกจรจัดนี้เป็นพวกนอกกฎหมายหรือเปล่า”

“ไม่มากก็น้อย” เบเรียนน์ตอบ

นักบวชเมอริวัลด์ไม่เห็นด้วย “น้อยมากกว่ามาก พวกนอกกฎหมายมีหลายประเภท เหมือนกับนกที่มีมากมายหลายชนิด นกแซนด์ไปเปอร์กับนกอินทรีทะเลต่างก็มีปีก แต่ก็ไม่ใช่ชนิดเดียวกัน พวกนักขับลำนำขอบขับถึงคนดีๆ ที่ถูกบีบให้กลายเป็นพวกนอกกฎหมายเพื่อสู้กับลอร์ดที่ชั่วร้าย แต่

พวกนอกกฎหมายส่วนใหญ่คล้ายสุนัขล่าเนื้อจอมตะกละผู้นี้มากกว่าเหมือนจ้าวแห่งสายฟ้า พวกเขาเป็นคนชั่วร้าย ถูกผลักดันด้วยความโลภ ใจบาป หยาบช้ำ เขี้ยยดหยามทวยเทพ และนึกถึงแต่ตนเอง แต่พวกจรจัดสมควรจะได้รับความสงสารจากเรามากกว่า แม้ว่าพวกนี้อาจเป็นอันตรายได้พอๆกัน พวกนี้แทบทุกคนเป็นชาวบ้าน คนธรรมดาที่ไม่เคยออกไปไหนไกลเกินกว่าหนึ่งไมล์จากบ้านที่เขาเกิดจนกระทั่งวันที่มีลอร์ดบางคนมานำตัวเขาเข้าสงคราม พวกเขาเดินแถวใต้ธงของลอร์ดไปทั้งที่ขัดสนทั้งรองเท้าและเสื้อผ้า ส่วนมากมีอาวุธที่ไม่ดีไปกว่าเคียวหรือจอบที่ลับให้คม หรือค้อนด้ามยาวทำเองโดยผู้ก่อกองหินเข้ากับท่อนไม้ด้วยแถบหนัง ฟัน้องเดินแถวเคียงกันไปกับฟัน้องบุตรกับบิดา สหายกับสหาย พวกเขาเคยได้ยินล่านำเพลงและเรื่องราวเล่าขาน จึงพากันเดินไปด้วยหัวใจฮึกเหิม ผันหวานถึงสิ่งมหัศจรรย์ที่จะได้พบเห็น ความมั่งคั่งและเกียรติยศที่จะได้มา สงครามดูเหมือนจะเป็นการผจญภัยที่น่าสนุก เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พวกเขาส่วนใหญ่จะไม่มีวันได้รู้จัก

“แล้วพวกเขาก็ได้ลิ้มรสสงคราม”

“สำหรับบางคนแล้วแค่ได้ลิ้มรสเพียงครั้งเดียวก็พอที่จะทำให้ขวัญกระเจิง บางคนจะไปต่ออีกเป็นปีๆ จนกระทั่งนับไม่หวาดไม่ไหวว่าได้ทำศึกมากี่ครั้งแล้ว แต่แม้กระทั่งคนที่รอดชีวิตจากการสู้รบร้อยครั้งก็อาจหมดขวัญกำลังใจได้ในครั้งที่ร้อยเอ็ด ฟัน้องต้องเฝ้าดูฟัน้องด้วยกันตายไป พ่อสูญเสียชีวิต ลูกชาย สหายเห็นสหายพยายามดันตบไตใส่ฟันทกลับเข้าไป หลังจากที่ถูกรวงฟันจนห้องแหก

“พวกเขาเห็นลอร์ดผู้นำของตนถูกฟันล้มตาย และมีลอร์ดคนอื่นตะโกนว่าตอนนี้พวกเขาเป็นของตนแล้ว พวกเขาได้รับบาดเจ็บ และเมื่อยังไม่ทันหายดีก็ได้รับบาดเจ็บใหม่อีก อาหารจะกินก็ไม่เคยพอ รองเท้าหลุดเป็นชิ้นๆจากการเดินทัพ เสื้อผ้าฉีกขาดเนาเหม็น ครั้งหนึ่งของพวกเขาซัดรูดกางเกงเพราะตึมน้ำสกปรก

“ถ้าพวกเขาต้องการรองเท้าบูตคูใหม่หรือผ้าคลุมไหล่ที่อุ่นกว่าเดิมหรือบางที่อาจเป็นหมวกเกราะเหล็กที่ขึ้นสนิมสักใบ ก็ต้องไปเอามาจากศพ และไม่นานพวกเขาจะขโมยจากคนเป็นด้วย จากชาวบ้านเจ้าของที่ดินที่

พวกเขาต่อสู้อยู่ในนั้น คนที่ไม่ต่างจากคนที่พวกเขาเคยเป็น พวกเขาฆ่าแกะ และขโมยไก่ของชาวบ้าน และจากตรงนั้นไปสู่การฆาตกรรมสาวชาวบ้านที่ห่างกันแค่ก้าวสั้นๆ เพียงก้าวเดียว แล้ววันหนึ่งพวกเขาก็มองไปรอบตัวและเห็นว่า สหายกับญาติพี่น้องล้มหายตายจากกันไปหมดแล้ว พวกเขากำลังต่อสู้อยู่เคียงข้างคนแปลกหน้าภายใต้ธงที่แทบไม่รู้จัก พวกเขาไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ไหน จะกลับบ้านอย่างไร ลอร์ดที่พวกเขาต่อสู้ให้ไม่รู้จักรู้ชื่อพวกเขา แต่ก็ขี่ม้าเข้ามา ตะโกนให้พวกเขารวมตัวกันตั้งแถว ถือหอก เคียว และจอบลับคม ยืนหยัดสู้ไม่ถอย แล้วพวกอัศวินก็ถาโถมเข้าใส่ พวกบุรุษไร่ไบบ้านสวมเกราะเหล็กกล้าทั้งตัว เสียงดังสนั่นปานฟ้าผ่าจากการปะทะกันของพวกเขาดูราวกับจะก้องไปทั่วโลก...

“แล้วคนพวกนั้นก็หมดขวัญกำลังใจ

“พวกเขาหันหลังกลับและวิ่ง หรือคลานออกมาในภายหลัง ข้ามศพของพวกที่ถูกสังหาร หรือไม่กี่แอบหลบออกมาท่ามกลางความมืดมิดของยามราตรี และหาที่ซ่อน ความคิดเรื่องบ้านหายไปหมดแล้วเมื่อถึงตอนนั้นทั้งพระราช ลอร์ด และหยาเทพ มีความหมายต่อพวกเขาน้อยกว่าเนื้อสะโพกเนาๆ ชิ้นหนึ่งที่จะทำให้เขายืดชีวิตได้อีกวัน หรือเหล้าองุ่นแล้วๆ ถูหนึ่งทีอาจทำให้ลืมความกลัวไปได้สักสองสามชั่วโมง พวกเขาจัดนี้มีชีวิตวันต่อวันมือต่อมือ เหมือนสัตว์มากกว่าคน ท่านหญิงเบรียนน์พูดไม่ผิด ในเวลาเช่นนี้คนเดินทางต้องระวังพวกจรจัด และกลัวพวกเขา...แต่ก็ควรส่งสารพวกเขาด้วย”

เมื่อเมอริวัลด์พูดจบ คนกลุ่มเล็กๆ นั้นต่างเงยบกริบ เบรียนน์ได้ยินเสียงลมพัดพุ่มพู่สซีวิลโลว์ และเสียงร้องแผ่วจางของนกกลืนดังมาแต่ไกล นางได้ยินเสียงหอบหายใจเบาๆ ของเจ้าหมาขณะที่ยืนนิ่งเหยาๆ อยู่ข้างนักบวชกับลา ลิ้นห้อยออกมาจากปาก ความเงยบงัดยังคงปกคลุมอยู่นานและนานจนกระทั่งในที่สุดนางพูดขึ้นว่า “ท่านอายุเท่าไรตอนที่พวกนั้นต้อนท่านเดินแถวไปสงคราม”

“ทำไมหรือ ก็ไม่แก่กว่าเด็กของท่านหรอก” เมอริวัลด์ตอบ “อันที่จริงก็ยิ่งเด็กเกินไป แต่พี่ชายทุกคนของข้าไปกันหมด และข้าไม่อยากถูกทิ้งอยู่ข้างหลัง วิลลัมบอกว่าข้าเป็นอัศวินฝึกหัดของเขาได้ แม้ว่าวิลจะไม่ใช่อัศวินก็ตาม เป็นแค่เด็กรับใช้ที่มีอาวุธเป็นมิดทำครวที่เขายืมมาจากเรือนพักแรม

เขาตายที่สเติร์สตันส์ ยังไม่เคยได้พบใครสักครั้ง เขาตายเพราะเป็นไข้ โรบิน พี่ชายข้าก็เหมือนกัน ส่วนไอเวนตายเพราะถูกระเบของฟาดหัวเบะ และจอห์น พ็อกซ์ เพื่อนของเขาถูกเขวนคอเพราะไปข่มขืน”

“สงครามแห่งพระราชาก้อนตางค์แดงใช้ใหม่” ไฮล์ ฮันต์ ถาม

“เขาเรียกกันอย่างนั้น แม้ว่าข้าไม่เคยเห็นพระราชาก้อนตางค์ หรือหาเงิน ได้สักก้อนตางค์แดงเดียว แต่มันก็เป็นสงคราม ใช่ มันเป็นสงคราม”